DANIEL FRIBERG

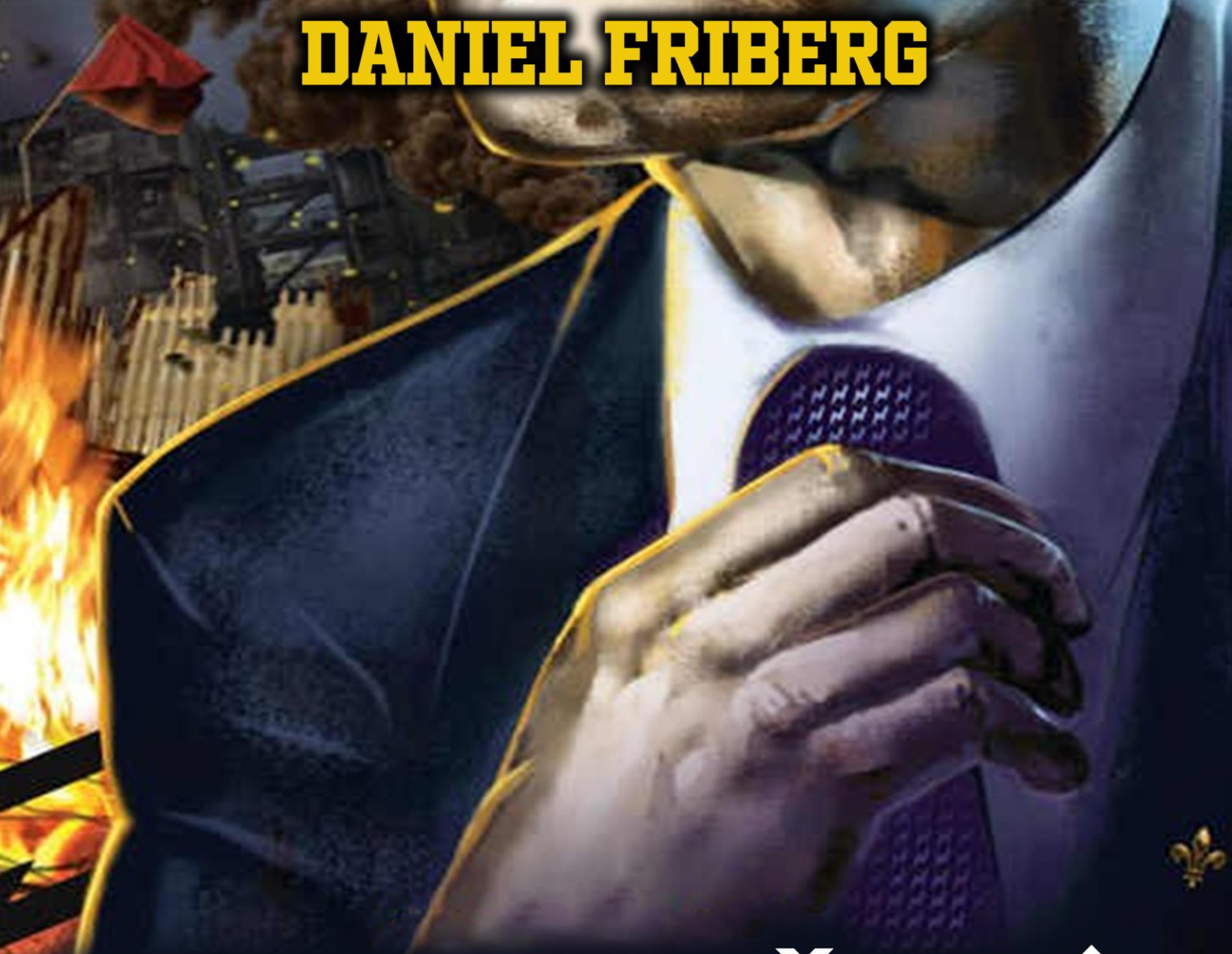

SKUTEČNÁ PRAVICE SE VRACÍ

PŘÍRUČKA PRO OPRAVDOVOU OPOZICI

Daniel Friberg – Skutečná pravice se vrací

Příručka pro opravdovou opozici

Vydavatel: Arktos, Londýn

PŘELOŽENO Z PŮVODNÍHO VYDÁNÍ Z ROKU 2015, DOSTUPNÉ Z: https://library.frenschan.org/book/6670

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

VĚNOVÁNO PAMÁTCE DOMINIQUE VENNERA

Obsah

Předmluva – Utváření skutečné pravice **6**

Předmluva – Daniel Friberg a švédská pravice **11**

Návrat skutečné pravice **14**

Kulturní válka levice o dobytí 14

Pád staré pravice 17

Zrod nové pravice 20

Švédská nová pravice se ujímá vedení 22

Blížící se zkáza levice 26

Metapolitika zprava **28**

Praktikování metapolitiky 30

Metapolitický předvoj pravice 34

Orientační body **36**

Člověk a společnost 36

Imperium Europa 37

Ekonomika a politika 38

Národy světa a etnický pluralismus 40

Parlament, revoluce, reakce 42

Jak se vypořádat s úpadkem levice **44**

Politicky pronásledovaným 44

Jak se vypořádat s Expo, SPLC, Searchlight a dalšími skupinami šířícími nenávist 50

Stručné rady ohledně rolí mužů a žen **55**

Pro muže 56
Pro ženy 61
Závěrem 63
Metapolitický slovník 64
Nechť dobrodružství začne! 105
Dodatek – Vnitřní válka 108

Předmluva – Utváření skutečné pravice

Kniha, kterou právě čtete, nebyla napsána pouhým teoretikem, ale někým, kdo má bohaté zkušenosti z první linie evropské nové pravice.

Poprvé jsem se setkal se svým přítelem a kolegou Danielem Fribergem v roce 2009, v době, kdy jsem ještě pracoval pro předchůdce Arktosu, Integral Tradition Publishing, a byli jsme ve fázi plánování založení společnosti, která se následující rok stala Arktos Media. Jelikož pocházím ze Spojených států, zpočátku jsem o něm moc nevěděl, ale jak jsem se dozvídal více o Nové pravici, která se ve Švédsku objevila v předchozím desetiletí, z mých rozhovorů s ostatními rychle vyplynulo, že Daniel byl jednou z klíčových postav, ne-li přímo klíčovou postavou při vytváření důležité a nezbytně potřebné Nové pravice v této zemi. Jeho oddanost švédské věci byla patrná z mnoha let, které se jí věnoval, což je v frustrujícím prostředí, kde málokdo má trpělivost vydržet déle než krátkou dobu, docela pozoruhodné, stejně jako z pouhého počtu různých projektů, na kterých se aktivně podílel. To mi napovědělo, že se jedná o muže, který má odhodlání a vytrvalost potřebnou k dlouhodobému rozvoji Arktosu, zejména v jeho obtížných a náročných počátcích. Daniel to dostatečně prokázal během doby, kdy jsme byli v Indii, kde bylo málo pohodlí a jen se zajistit každý den často znamenalo velké úsilí a strádání. (Pokud jste někdy zkoušeli provozovat mezinárodní podnik z Indie a pak jste museli požádat o technickou podporu, když vám vypadl internet, budete mít představu o dobrodružstvích, která jsme často zažívali.) A

naštěstí se to vyplatilo, protože Arktos nyní existuje již přes pět let a nadále roste a prosperuje.

Dalším šťastným aspektem naší spolupráce bylo to, že jsme se s Danielem vždy shodovali na směru, kterým by se Arktos měl ubírat, a to konkrétně zavádění nových myšlenek a perspektiv do pravice s cílem ji oživit a experimentování s novými a neortodoxními metodami k dosažení tohoto cíle. Poválečnou pravici v celém západním světě lze charakterizovat dvěma způsoby: buď jako postupný kompromis s jazykem, předpoklady a perspektivami liberální levice a nakonec kapitulace před nimi, nebo jako reakcionářské lpění na zmizelé a v některých případech příliš idealizované minulosti, které z jejích stoupenců dělá pouhé kňouraly, kteří mávají pěstmi na svět kolem sebe, zatímco se stále více vzdalují svému vlastnímu národu a době. S Arktosem jsme chtěli přispět k pokusu o změnu diskuse na pravici, a to jak snahou změnit základy jejího diskurzu, tak i pomocí při hledání nového jazyka a metody, jimiž by mohla vyjádřit své myšlenky.

I když jsme se vždy shodovali na tom, že Arktos by neměl propagovat žádnou konkrétní ideologii nebo systém přesvědčení a neměl by se věnovat výhradně politickým tématům, myšlenka pomoci šířit ideje Nové pravice širšímu publiku byla od samého počátku ústředním bodem naší koncepce Arktosu. Termín „Nová pravice“ je v dnešní době často používaným pojmem, který se stal poněkud vágním, vzhledem k tomu, že existuje mnoho různých představ o tom, co přesně Novou pravici tvoří. Z tohoto důvodu osobně upřednostňuji termín „skutečná pravice“, který občas používal

Julius Evola. Tento typ pravice není „konzervativní“ v obvyklém slova smyslu, protože se nesnaží zachovat evropskou civilizaci takovou, jaká je dnes nebo jaká byla v nedávné minulosti. Spíše se snaží obnovit ideály a hodnoty, které byly v Evropě před příchodem liberalismu považovány za samozřejmé. Skutečná pravice také není „pravicová“ v konvenčním smyslu. Pokud se podíváme zpět na politický, filozofický a sociální pohled na svět například Svaté říše římské nebo klasických Athén, najdeme způsob uvažování, který se našemu modernímu myšlení jeví jako překvapivě nový a podnětný. Nelze jej definovat jako levicový nebo pravicový – kombinuje prvky obou. Nelze například popřít, že místní komunity ve středověku nebo ve starověku měly mnohem větší autonomii, než jakou mají například v moderních národních státech; v mnoha ohledech tedy různé regiony, které tvořily Svatou říši římskou, ve skutečnosti požívali větší svobody a rozmanitosti než země, které dnes tvoří Evropskou unii, nebo státy, které tvoří USA. Pohled zpět do doby před liberalismem nám tedy přináší revoluční myšlenky – zejména když si uvědomíme, že původní význam slova „revoluce“ odkazoval spíše na návrat k původu než na pokus o utopickou změnu, jak je tomu obvykle v dnešní politice.

Zároveň je přívlastek „nová“ v jistém smyslu vhodný, protože nechceme jednoduše vrátit čas do minulosti. Nová pravice je skutečně nová v tom, že se sice zabývá mnoha téměř zapomenutými myšlenkami a koncepty, ale zároveň je ochotna přijmout moderní svět za jeho podmínek a hledá způsoby, jak integrovat nejlepší tradice a hodnoty minulosti do současného

vývoje v oblasti kultury, filozofie, vědy a společnosti obecně. Na rozdíl od Gatsbyho si uvědomujeme, že minulost, jakkoli byla někdy slavná, nelze opakovat. Svět se neustále mění a s ním i potřeby společností a civilizací. Můžeme se obrátit k moudrosti našich předků, aby nám pomohla orientovat se v této extrémně složité a chaotické době, a je skutečně naší povinností vůči těm, kteří nám umožnili existovat, nezanedbávat jejich památku ani jejich odkaz. Neměli bychom však dovolit, aby nás to odradilo od změn nebo od hledání potenciálu v nových myšlenkách. Musíme být v jistém smyslu radikální – ne proto, abychom přinesli změnu pro změnu samotnou, ale spíše proto, abychom našli své místo v novém historickém paradigmatu, do kterého jsme byli vrženi. Abychom toho dosáhli, měli bychom být ochotni zapojit se do čehokoli, co bude třeba, v jakékoli oblasti a z jakéhokoli zdroje, abychom zjistili, jaké by měly být další kroky naší civilizace. Příkladem může být technologie, která rychle mění způsob, jakým pracujeme, i to, jak chápeme podstatu identity, a jakákoli politická síla, která chce zůstat relevantní i v budoucnosti, bude muset mít k těmto otázkám jasně promyšlený přístup. Máme jednoduše opustit tradiční pojetí práce a identity ve prospěch nejisté budoucnosti, nebo máme vyvinout nový způsob, jak k nim přistupovat, který bude v souladu s našimi přesvědčeními? Pravice se s tím musí smířit. Pouhé trvání na tom, že se budeme držet starých způsobů, které již nejsou relevantní a na které málokdo reaguje, je receptem na neúspěch.

Místo, kde se setkává a spojuje staré s novým – to je místo, které se Nová pravice snaží obsadit, a eseje v této knize jsou

výsledkem Danielova dlouholetého zápasu s otázkami, jak toho dosáhnout, a to jak v myšlenkách, tak v činech. Představuje základní pojmy Nové pravice a část její historie a nabízí rady, jak se vypořádat s opozicí. I když je každým dnem stále zřetelnější, že většina lidí v Evropě a Americe se přiklání k našemu názoru, jsou tu ti z levice a dokonce i z bezcenné frakce, která se v politickém establishmentu nazývá „pravicí“, kteří cítí, že jejich moc začíná slábnout, a snaží se nás démonizovat tím, že nám nadávají: „fašisté“, „nacisté“, „rasisté“ a „stoupenci nadřazenosti bílé rasy“ patří mezi jejich oblíbené. Proto musíme být připraveni vědět, jak reagovat. Daniel v tomto ohledu nabízí také několik přesvědčivých praktických rad.

Pokud jste ve světě nové pravice nováčkem, vítám vás a doufám, že vám tato kniha poskytne podněty k zamyšlení na začátku vaší cesty. Pokud s ní souhlasíte, nepřestávejte číst a přemýšlet a zapojte se aktivně tak, jak to nejlépe odpovídá vašim talentům a sklonům. Boj teprve začíná a v příštích letech se rozšíří do všech oblastí lidské činnosti. Doufám, že vám tato kniha také ukáže, že na rozdíl od toho, jak se někdy může zdát, nejste sami.

John B. Morgan, šéfredaktor, Arktos Media, Budapešť, Maďarsko, 30. září 2015

Předmluva – Daniel Friberg a švédská pravice

Před deseti lety se švédská pravice ocitla v slepé uličce. Na politické scéně bylo k dispozici jen málo možností, protože volba byla mezi konzervativní pravicí, která již byla na smrtelném loži (dnes je již dávno mrtvá), umírněnou kritikou imigrace z liberálního pohledu a nacionalistickým hnutím. Každá z těchto možností měla svá omezení. Nejčastěji volená možnost, liberální kritika, neuznávala pozitivní a skutečný význam etnických rozdílů a vyznačovala se odporem k jakékoli širší historické perspektivě. Bolestně zřejmá byla absence skutečné, konzistentní pravice s robustními idejemi, nezkorumpované pragmatickým přizpůsobením se doktrínám radikálních levicových elit.

Tento gordický uzel rozetnul především autor knihy, kterou právě držíte v rukou. To samo o sobě představuje cennou lekci metapolitiky, rychlokurz v analýze nabídky a poptávky na politickém trhu. Pokud jde o poptávku, metapolitika se mimo jiné zabývá identifikací skupin, které existují v dané společnosti a které nemají politické a ideologické zastoupení. Ve Švédsku, stejně jako v celé Evropě, by to byla velká většina běžných občanů. Primárním metapolitickým úkolem je tedy uvědomit tuto skupinu o obecné situaci a o jejích skutečných a legitimních zájmech. Je také třeba jim připomenout, že Švédové a Evropané existují, že mají svou historii, oprávněné nároky a zájmy a vlastní kulturu.

Stejně důležité, ale obtížnější, je strana nabídky – analyzovat dostupné ideologické a politické prostředí a v případě potřeby je změnit nebo dokonce rozšířit. Řešením

problému, jak vymanit Švédsko ze slepé uličky, bylo podle návrhu zavést a přizpůsobit myšlenkový směr známý jako Evropská Nová pravice. Že by to bylo úspěšné, nebylo zdaleka jisté. Tento úkol vyžadoval osoby s značnými intelektuálními schopnostmi, odhodláním a silnou vůlí, stejně jako kombinaci pragmatismu, politického instinktu a vize. Daniel Friberg byl jednou z takových osobností a je velmi sporné, zda by bez něj švédská nová pravice vůbec vznikla. To činí zkoumání jeho politického myšlení obzvláště zajímavým.

Nová pravice, která vznikla ve Francii pod záštitou Alaina de Benoista a jeho organizace GRECE (Groupement de Recherche et d'Études pour la Civilisation Européenne), získala svůj název původně proti své vůli v 70. letech, kdy ji tak pokřtila francouzská mediální scéna. Stále zuří debata o tom, zda naše myšlenky představují nejnovější inkarnaci skutečné pravice, nebo zda stojí „nad levicí a pravicí". Pro obě pozice existují argumenty, ale aby bylo možné popsat naše myšlenky jako stojící nad levicí a pravicí, je třeba přijmout současnou definici toho, co je „pravice". To, co je dnes prezentováno jako „pravice", je ve skutečnosti podvod. Je snadné to rozpoznat podle rétorického zaměření na „trh", fixace na „individualismus" a „svobodu", atlantické loajality k Bruselu a Bílému domu a apatie nebo nepřátelství vůči jakékoli koncepci evropské identity, hodnot a tradic. Pokud tuto „falešnou pravici" porovnáme se „skutečnou pravicí", najdeme v ní prvky, které lze popsat jako „socialistické", se zaměřením na solidaritu v rámci organických skupin, ale také prvky, které lze považovat za „liberální" (v evropském smyslu, nota bene), se

silným zaměřením na svobody. Ve srovnání s těmito myšlenkami vynikají myšlenky švédských a evropských „konzervativních stran“ jako pouze předstíraně pravicové.

Ve Švédsku, a možná i jinde, existuje dostatek důvodů, aby opozice přijala skutečný koncept „pravice“, protože jej politické síly, které jej dříve hájily, z velké části opustily. Jeho použití jasně ilustruje skutečnost, že nejsme součástí „establishmentu“, ale ve skutečnosti jsme jeho jedinými skutečnými vyzyvateli. V historii našich myšlenek nacházíme v Nové pravici úplnou alternativu, pokud jde o světonázor, přístup k historii, sociální ideály a antropologii. Zejména antropologie by měla v nadcházejících letech hrát stále větší roli, protože vzhledem k tomu, že ideálním člověkem oficiální západní ideologie je ve skutečnosti gaučový povaleč, který se cpe křupkami, bude naše alternativa stále více vnímána jako atraktivnější. Myšlenky z roku 1789 dospěly na konec své cesty a dnes jsou jejich důsledky pro společnost i jednotlivce, kteří ji tvoří, bolestně zřejmé. Alternativou je Nová pravice, jejíž myšlenky je autor této knihy zvláště kvalifikován představit.

Joakim Andersen, spolueditor, Motpol

Návrat skutečné pravice

> Kulturní nadvláda levice, která trvala od roku 1945 do roku 1989, skončila. Konsensus, který po druhé světové válce existoval mezi komunisty, křesťanskými demokraty a socialisty, je pryč. Tabu byla navždy prolomena. — Gáspár Miklós Tamás

Po více než půl století ústupu, marginalizace a neustálých ústupků vůči stále agresivnější a požadující levici se pravá evropská pravice vrací s pomstou. Stalo se tak v pravý čas, protože Evropa čelí dlouhému seznamu problémů, nemluvě o hrozbách. Není pochyb o tom, že levice ani liberální pravice nemají vůli ani schopnost tyto problémy vyřešit – ve skutečnosti jsou to dva hlavní problémy. Návrat myšlenek tradiční pravice je skutečně něco, co se týká nás všech.

Kulturní válka levice o dobytí

Ještě v 50. letech 20. století byly tradiční ideály považovány za normu ve většině Evropy. Nukleární rodina byla považována za základní pilíř společnosti a relativně homogenní etnické složení evropských národů nebylo vnímáno jako problém, který by bylo třeba řešit masovou imigrací. Dnes, o více než 60 let později, se ideály Západu zcela obrátily a myšlenky, které původně patřily k okrajovým extrémně levicovým názorům, se staly společenskými normami, které dnes dominují ve vzdělávacím sektoru, médiích, vládních institucích a soukromých nevládních organizacích.

Ve své vynikající knize New Culture, New Right[1] Michael O'Meara představuje cestu vývoje, která nás přivedla až sem. Jedním z faktorů, kterým se zabývá, je Frankfurtská škola a její koncept kritické teorie. Marxističtí sociologové a filozofové z Frankfurtského institutu pro sociální výzkum (Institut für Sozialforschung) na počátku dvacátého století se prostřednictvím své filozofie a selektivní sociální analýzy snažili podkopat důvěru v tradiční hodnoty a hierarchie. Jejich ambicí bylo hrát v poválečném období stále významnější roli, a to prostřednictvím procesu, který je příliš složitý na to, aby jej bylo možné popsat v tomto krátkém textu.

Mnohé z myšlenek frankfurtské školy převládají v popisu dnešní reality jak ze strany levice, tak ze strany médií. Ve společnosti charakterizované nekontrolovanou imigrací a souvisejícími sociálními problémy se snaží přesvědčit obyvatelstvo, že klíčovým faktorem je západní rasismus. Koncepty „práva na kontrolu porodnosti" a radikálního feminismu se zdají být šité na míru tak, aby maximalizovaly sobectví obou pohlaví a snížily počet narozených dětí hluboko pod úroveň reprodukce; „patriarchát" a „tradiční genderové role" jsou ve veřejné debatě považovány za škodlivé koncepty.

Masová imigrace, sexuální liberalismus a mnoho dalších negativních politických a kulturních rozhodnutí nelze plně vysvětlit pouze činností levicových politiků. Bez Frankfurtské školy a podobných projektů by bylo nepravděpodobné, ne-li nemyslitelné, že by nabyly takové podoby, jaké nabyly.

[1] New Culture, New Right: Anti-Liberalism in Postmodern Europe (Londýn: Arktos, 2013).

Abychom pochopili, jak jedna z největších civilizací v historii – v tom, co lze z historického hlediska považovat za krátký okamžik – prošla drastickou transformací od životu přitakávající k skutečně sebezničující sociální formě, je třeba pochopit roli metapolitiky v sociálních otřesech druhé poloviny dvacátého století.

Koncept metapolitiky vyvinul italský komunista Antonio Gramsci ve snaze analyzovat důvody, proč komunistická revoluce v západní Evropě nikdy neuspěla. Podle Gramsciho to bylo proto, že nejprve bylo nutné prolomit buržoazní kulturní hegemonii, aby společnost byla vnímavá k myšlence komunistického převzetí moci. Na základě této analýzy levice později zahájila to, co německý levicový politik nazval „dlouhým pochodem institucemi“, a nakonec si v Evropě zajistila levicovou kulturní hegemonii – hegemonii, které bylo dosaženo dlouhodobou, vytrvalou a nekompromisní metapolitikou. V tomto procesu nehrálo významnou roli ani politické násilí, ani parlamentní politika, i když nakonec ovlivnilo obojí. Výsledek byl sice jiný, než si Gramsci představoval, jak diskutoval Paul Gottfried v knize The Strange Death of Marxism[2], ale výsledek se rozhodně dostavil.

Metapolitiku lze definovat jako proces šíření a zakotvování určitého souboru kulturních myšlenek, postojů a hodnot ve společnosti, který nakonec vede k hlubším politickým změnám. Tato práce nemusí – a možná by ani neměla – být spojena s konkrétní stranou nebo programem. Jde

[2] The Strange Death of Marxism: European Left in the New Millennium (Columbia, Missouri: University of Missouri Press, 2005)

v konečném důsledku o redefinici podmínek, za nichž je politika koncipována, což evropská kulturní levice dovedla do extrému. Metapolitické sevření, které politická korektnost má nad západní Evropou, je výsledkem důsledného pěstování – nebo spíše zneužívání – této strategie. Pouze pochopení tohoto nástroje, boj proti jeho zneužívání a jeho obrat k našim vlastním účelům nám pomůže překonat neblahou situaci, v níž se náš kontinent nachází.

Pád staré pravice

Postup levice v druhé polovině dvacátého století byl umožněn třemi hlavními faktory:

1. Po druhé světové válce byla pravice spojována s poraženou stranou, zejména s nacismem. Skutečnost, že koncentrační tábory a systematické politické pronásledování byly stejně rozšířené, ne-li více, ve vítězné Sovětské unii, jako tomu bylo během dřívější francouzské revoluce, která dala vzniknout liberalismu, byla mnohem účinněji řešena revoluční levicí než reakční pravicí, protože apologetům levice se podařilo všechny tyto zločiny účinně zamést pod koberec.

2. Výše zmíněný dlouhý pochod levice institucemi se v 60. a 70. letech zintenzivnil a vyvrcholil uchvácením médií, kulturních institucí a vzdělávacích systémů – jinými slovy těch pilířů společnosti, které formují myšlení a názory lidí.

3. Levice, která se vyvinula v západní Evropě a Severní Americe pod vedením osobností jako Herbert Marcuse, nabyla excentrické podoby. V této nové formě levice byla

> evropská dělnická třída odmítnuta jako nevyléčitelně reakční a v její dřívější roli revolučního subjektu ji nahradily sexuální a etnické menšiny. To se časově shodovalo s nástupem nových mocných ekonomických a politických zájmů a tendencí na Západě. Přesvědčení marcusiánského levicového hnutí, v němž třídní boj a ekonomická redistribuce byly přehlušeny kultem jednotlivce a podivnými formami (menšinové) identitární politiky, bylo v souladu s konceptem ideálního spotřebitele, který vyvinuli oligarchové nového globálního trhu liberalismu. Stejně tak odhodlání americké vlády zabránit vlastní domácí levicové opozici v navázání přátelských vztahů se Sovětským svazem nebo v jakékoli jiné politicky účinné činnosti učinilo z marcusiánského levicového hnutí ideální záložní strategii.

Úspěšná metapolitika levice, která díky desetiletím vytrvalého boje postupně získala kontrolu nad důležitými institucemi formujícími kulturu, může jistě sloužit jako poučný příklad toho, co nyní potřebujeme realizovat při sledování našich vlastních cílů. Zároveň je to ale také varovný signál. V míře, v jaké se levicový projekt snažil vytvořit ekonomickou rovnost a ukončit odcizení jednotlivce v moderní společnosti – jinými slovy to, co prosazoval Marx – zjevně selhal. Navzdory svému pevnému vlivu na veřejnou debatu ve Švédsku (například) levice v praxi dosahuje jen málo víc než role dvorního šaška globálního kapitalismu. Navzdory tomu se jí daří dosahovat svého druhého hlavního cíle, kterým je zabránit původnímu obyvatelstvu Evropy bránit se proti politickému projektu, který

podkopává jeho právo na politické sebeurčení. K tomuto účelu byla marxistická historická analýza nahrazena sentimentalitou. I její relativně omezené formy politiky ekonomické redistribuce byly postupně odsunuty na smetiště dějin, s výjimkou redistribuce finančních zdrojů od evropské střední třídy k velkým podnikům a rostoucímu zahraničnímu lumpenproletariátu, který byl vyvržen na evropskou půdu. Pokud dnes hovoříme o přízraku komunismu, který straší Evropu, jak popisoval Marx ve svém Manifestu, jedná se o poměrně okleštěný přízrak.

To naznačuje, že pokrok levice se odehrál převážně se souhlasem a podnětem elit západního světa, což není něco, s čím může počítat skutečné pravicové hnutí. Pravice však na rozdíl od levice má tu výhodu, že v mnoha otázkách má prostě pravdu. Náš popis reality je více v souladu s tím, co lidé skutečně zažívají v každodenním životě (což má v politice zásadní význam), a naše předpovědi a vysvětlující metody jsou více v souladu s tím, co se ve skutečnosti děje v našich komunitách. To sice stále není zárukou úspěchu, ale je to výhoda.

Když mluvíme o pravici, je důležité si ujasnit, že nemluvíme o levicově liberální parodii, která se v současné době pod tímto názvem objevuje například ve švédské veřejné debatě. Švédská „pravice“ se svým posunem k levici a svou inherentní slabostí a zbabělostí si toto jméno nezaslouží, stejně jako republikáni ve Spojených státech nebo konzervativci v Británii. Vzestup tohoto typu „pravice“ v poválečném období je přímým důsledkem jejího nepochopení významu

metapolitiky a kulturních snah. V důsledku toho v těchto otázkách jednoduše kapitulovala před levicí. Jistí si tím, že nová levice neohrožuje vlastnictví majetku ani finanční mocenské vztahy, což jsou jediné otázky, které evropské liberály i „konzervativce“ zdá se zajímají, se „pravicoví“ politici v Evropě zdají být spokojeni. Jinak se postavili za myšlenky jako rovnost, feminismus, masová imigrace, postkolonialismus, antirasismus a zájmy LGBT.

„Pravice“, která se stala součástí levice, nemá žádnou hodnotu, a je na čase, aby tito ubohí zastánci fatálních polovičatých opatření uvolnili místo skutečné pravici.

Zrod nové pravice

Tato kniha popisuje příklad snad nejdůležitějšího pokusu v poválečném období o (znovu)vytvoření skutečné pravice. Z trosek staré pravice se na kontinentu vynořila impozantní řada intelektuálů. Kruh soustředěný kolem francouzského think-tanku Groupement de Recherche et d'Études pour la Civilisation Européenne (GRECE) musel najít obtížnou rovnováhu. Pro ty, kteří vyrostli v poválečné Evropě, je snadné vnímat politiku pouze jako volbu mezi levicovým utopismem, tržním liberalismem nebo „neonacismem“ a „fašismem“. Tato trojčleněná klasifikace je samozřejmě mylná, ale zavedené instituce západního světa, vedené levicí, mají dlouhodobý zájem na jejím zachování.

Všichni, kdo Evropě přejí dobře, ať už se jedná o jednotlivce, think-tanky nebo politické strany, musí jednat v rámci tohoto absurdního paradigmatu a najít způsob, jak dosáhnout rovnováhy mezi neustálými útoky placených

kazatelů nenávisti na jedné straně a svou povinností vůči vlastním ideálům, které vycházejí z historie a tradic Evropy, na straně druhé. GRECE je možná jediným prostředím, které se s tímto problémem v posledních 50 letech nejvíce potýkalo, a to s různou mírou úspěchu.

Je zřejmé, že tento problém musí řešit sociální hnutí, která se snaží ukončit nebo alespoň zmírnit utrpení Evropy. Všechny „pravicově populistické“ strany jsou nuceny reagovat na politickou a ideologickou hegemonii, která je nejčastěji otevřeně nepřátelská vůči původnímu obyvatelstvu Evropy, a tím pádem ještě nepřátelštější vůči komukoli, kdo se staví do role mluvčího jejich zájmů. V některých případech jsou úpravy, které tito lidé provádějí, minimální – například se zcela distancují od násilníků, teroristů a idiotů, což je předpoklad pro jakoukoli možnost vítězství a pro to, aby jejich vítězství bylo vůbec žádoucí. Rostoucí napětí mezi různými etnickými skupinami v Evropě je přímým důsledkem radikálního multikulturalismu (jak samotné imigrace, tak patologické povahy politických ideologií, které nesou stejný název), ale to neznamená, že spontánní nepřátelství většiny vůči různým jiným skupinám je něco, co lze nebo by se mělo přímo promítnout do smysluplného politického projektu. Tlak ze strany „establishmentu“ tak může být ve skutečnosti pozitivní věcí, protože nutí pravici k disciplíně a k vytvoření pozitivnější ideologie a politického image.

Mezitím však ti, kteří se pokoušejí kráčet jednou nohou po cestě politické korektnosti a druhou mimo ni, mohou také vykročit špatným směrem, a to radikálně. Strany, jejichž

úkolem je zachovat, nebo spíše obnovit tradiční evropské hodnoty, by se neměly snažit zalíbit zapřisáhlým nepřátelům těchto hodnot. Zdržet se vulgárních projevů „rasismu“ může být projevem politické a osobní zralosti, ale být „antirasistou“ je něco zcela jiného – znamená to být součástí hnutí, které je přímo spojeno s bezohlednou nenávistí vůči Evropě a její historii.

Maniakální nenávist vůči Židům, homosexuálům, muslimům nebo jiným menšinám je zjevně iracionální a nemůže vést k pozitivnímu politickému projektu. Nicméně to, co Evropa dnes potřebuje, je pravice, která se zaměřuje na její vlastní zájmy, a ne na ty, kteří by ji chtěli proměnit v nástroj skupin, které jsou v nejlepším případě lhostejné k její budoucnosti.

Švédská nová pravice se ujímá vedení

Na počátku nového tisíciletí se hegemonie establishmentu rozpadá, protože ideologický a zcela nerealistický výklad světa ze strany levice stále jasněji odhaluje její slabiny. V důsledku toho je stále častěji zpochybňována rychle rostoucím počtem evropských mužů a žen.

Tento vývoj probíhá v celé Evropě, dokonce i v notoricky ultraliberálním Švédsku. Ačkoli Švédové v tomto ohledu zaostávali v důsledku nepřiměřeně silného vlivu levice na naše instituce formující veřejné mínění, začínáme dohánět ztrátu. Objevili se noví političtí hráči, kteří dodali novou odvahu těm skleslým společenským kritikům, kteří po letech nemilosrdného pronásledování mohou nyní vyjádřit své názory na čerstvém vzduchu nového politického úsvitu. Celkově to

vytvořilo optimální podmínky pro širší dopad našich myšlenek – což je patrné hlavně ve Švédsku s nástupem Švédských demokratů, doprovázeným rychlým růstem příznivého veřejného mínění vůči nim.

Ačkoli široká veřejnost vidí většinou jen povrchní aspekty této nastupující změny paradigmatu v podobě parlamentních úspěchů, tento trend ve skutečnosti začal mnohem dříve. V zákulisí každodenní politiky – kam jsme byli umístěni proti naší vůli, protože ti, kdo ovládají kanály masové komunikace, účinně bránili našim spisovatelům a myslitelům účastnit se veřejné debaty – již více než deset let probíhají přípravné práce, které představují intenzivní úsilí o podporu rozvoje a šíření autentických hodnot a kultur Evropy.

Pokud bychom měli určit přesné datum zahájení těchto aktivit, mohli bychom říci, že švédská Nová pravice vznikla přesně před deseti lety. V roce 2005 se v Göteborgu začala formovat malá skupina pravicově smýšlejících vysokoškolských studentů, kterou tvořili ti z nás, kteří se nadchli pro řadu průkopnických děl, včetně původního anglického vydání knihy Michaela O'Meary New Culture, New Right a esejí Alaina de Benoista, Guillauma Fayeho, Dominique Vennera, Pierra Krebse a dalších myslitelů kontinentální nové pravice. Tyto texty nám otevřely oči pro nový intelektuální arzenál pravice a její výbušné myšlenky, mezi nimiž vyniká zejména jedinečný koncept „metapolitiky pravice”. Inspirováni tímto, založili jsme 10. července 2006 think-tank Motpol, který krátce po vydání této knihy oslaví své desáté výročí.

Deset let Motpol prováděl osvětovou činnost a pokračoval ve své práci, která byla zaměřena na ty, kteří chtěli vytvořit něco, co by nahradilo starou, bezmocnou pravici, a postupně jsme začali tuto vizi realizovat. Motpol se zpočátku setkal se skepticismem a nepřátelstvím, a to nejen ze strany levice a liberální pravice, ale také ze strany některých nacionalistů a některých představitelů „radikální pravice“.

V průběhu let jsme si však získali větší respekt jak od nacionalistů, tak i od nepřátelsky naladěných levicových aktivistů, a naše činnost se vyvinula z malého think-tanku s přidruženým blogovým portálem do větší sítě organizující přednášky a semináře po celém Švédsku. Nejznámější z těchto akcí je snad každoroční série konferencí Identitarian Ideas, na nichž přednášejí mnozí z nejvýznamnějších konzervativních a pravicových myslitelů z celého světa. Motpol se nakonec stal plnohodnotným online kulturním magazínem, jakým je dnes, a přitahuje hostující publicisty z nejrůznějších prostředí a s nejrůznějšími názory.

Motpol slouží nejen jako think-tank a magazín prosazující určité názory, ale také jako školicí středisko pro kultivaci nových hlasů švédské alternativní pravice. Mnoho talentovaných spisovatelů a komentátorů u nás zahájilo svou kariéru. Někteří zůstali, jiní přešli k jiným projektům. Většina z nich zanechala významnou stopu v politickém vývoji ve Švédsku – zejména v intelektuální debatě – a jistě v tom budou pokračovat i v mnoha dalších letech.

Souběžně s nástupem a rostoucím vlivem Motpolu jsme byli svědky postupného vzestupu skutečně profesionální

alternativní mediální sítě ve Švédsku, která dnes, v roce 2015, začala ohrožovat pozici tradičních médií. Zahrnuje řadu různých publikací a médií, od libertariánsko-konzervativního vzorového časopisu Fria Tider, který je jedinečný na celém světě svým širokým zpravodajstvím pro Švédy, přičemž funguje zcela mimo mainstreamová zpravodajská média, až po Avpixlat, který se téměř výhradně zaměřuje na kritiku švédské imigrační politiky. Nyní můžeme vidět širokou a mocnou mediální síť alternativní pravice, která vážně ohrožuje dominanci liberálně-levicových médií ve Švédsku.

Motpol také dal vzniknout několika vedlejším projektům, které měly mezinárodní dopad, z nichž nejvýznamnější je nakladatelství Arktos, které k dnešnímu dni vydalo přes 100 titulů a je světovým lídrem mezi tradicionalistickými a pravicovými nakladatelstvími. Ačkoli má Arktos mezinárodní tým, kruh kolem Motpolu a švédské nové pravice byl pro jeho úspěch naprosto zásadní.

Vzhledem k okrajové poloze Švédska a malému počtu obyvatel byl náš vliv na politiku a vývoj evropské pravice v posledních letech neúměrně vysoký a překonaly ho pouze snahy našich kolegů ve Francii, Německu a Maďarsku. A to navzdory skutečnosti, že naše úspěchy v oblasti praktické politiky, alespoň dosud, stále zaostávají.

Systematické úsilí o zvrácení liberálního trendu ve Švédsku a v celé Evropě vyvíjí pouze malá menšina v našich společnostech. Jak však poukázalo mnoho lidí, včetně Oswalda Spenglera, historii vždy mění oddaná menšina. V průběhu dějin se méně organizovaným skupinám často podařilo ovlivnit vývoj

společnosti pomocí dobře propracovaných strategií. Jak řekl Michail Chodorkovskij, jeden z protikandidátů Vladimira Putina financovaný Západem před ruskými prezidentskými volbami v roce 2016: „Menšina má vliv, pokud je organizovaná.“

Tento optimistický pohled byl vodítkem pro celý projekt švédské Nové pravice.

Blížící se zkáza levice

Skutečná pravice se nyní vrací po celé Evropě. V jednom regionu za druhým, v jedné zemi za druhou, nutíme zklamané, demoralizované a zženštilé přisluhovače levice, aby se stáhli na okraj společnosti, kam patří jejich donkichotské myšlenky a destruktivní utopie. Extrémní levice však svou porážku nepřijímá s elegancí. Z jejich řad jsme svědky násilných nepokojů, parlamentních divadel a nepochopitelné fixace na budování a podporu excentrických sexuálních identit, stejně jako obnoveného „antifašistického“ boje spočívajícího v obtěžování, násilí a v některých případech dokonce vraždách politických oponentů. To vše jsou příznaky jejího slábnoucího vlivu a rostoucího zoufalství. Pro ty, kteří studovali kolaps pravice v poválečném období, je snadné tyto vzorce rozpoznat, protože v jejich „taktikách“ není nic nového. Náš politický projekt však samozřejmě není primárně zaměřen na šílenou levici. Naším skutečným úkolem bude pochopit a vyvinout alternativu k liberální modernitě v její celistvosti. Tato práce je však usnadněna pubertálními a sebevražednými výstřelky levice.

Italský filozof Julius Evola hovořil o „mužích mezi ruinami“, aby popsal vyloučení, ke kterému byli tradicionalisté a skuteční pravičáci odsouzeni v poválečné Evropě. Takto zbaveni moci byli nuceni čekat na svou příležitost, zatímco svět kolem nich upadal do nejhorších excesů a dekadence modernity. Ocitli se v Evropě, kde se dříve marginalizované myšlenky levice – nyní podporované mezinárodním kapitálem – náhle staly společenskými normami. V Evropě, kde se anachronický „antifašismus“ a hyperindividualistická, liberální verze marxismu staly novými náboženstvími. V Evropě, která dala volný průchod permanentní revoluci proti tradici, hierarchii a strukturám a hodnotám, které umožnily evropské civilizaci vůbec vzkvétat. Evropě, ve které utopické nesmysly vedly k ještě bizarnějším a škodlivějším sociálním experimentům. Evropě, která i přes tyto obtížné podmínky a ponuré okolnosti stále má sílu změnit situaci, překonat obavy, které ji sužují, a znovu získat kontrolu nad svým osudem.

My, tradicionalisté a pravičáci, kteří jsme obránci Evropy, jsme nyní již více než půl století zůstávali mimo. V ponurém soumraku Evropy nyní vystupujeme do popředí a do centra pozornosti. Jsme předvojem budoucnosti Evropy a zastupujeme věčné myšlenky a hodnoty, které se nyní vrací na široké frontě a budují něco nového z pevných kamenů, které jsme našli mezi troskami.

Jsme muži a ženy skutečné pravice. Jsme obránci faustovské civilizace. A Evropa patří nám – zítra i navždy.

Metapolitika zprava

Evropská civilizace čelí existenční krizi. Regionální a národní identity již dávno zmizely a namísto toho, aby byly nahrazeny nebo sloučeny do celoevropské identity, byly nahrazeny egoistickým, konzumním kultem, který zničil samotné sociokulturní a politické základy Evropy. Cizí masy se usazují v našich domovských zemích s výslovnou podporou elit a národy našeho kontinentu proti tomu nic nedělají. Abychom našli příčiny této krize a řešení, musíme jít za hranice konstruovaných „pravd“, které většina lidí považuje za samozřejmé; musíme nahlédnout za oponu symbolů, etnomasochismu, kulturního rozpadu, oikofobie a indoktrinace masovými médii.

Dnešní Evropané čelí několika obrovským výzvám. Tradiční společenské hodnoty, jako je čest, důstojnost, ochota k sebeobětování a sociální soudržnost, pokora před oběťmi předchozích generací a vnímání vlastní generace jako článku řetězu spojujícího dávnou minulost s dalekou budoucností, jsou již dlouhou dobu oslabovány. Dnešní mládež ztratila veškerou historickou paměť a identitu, a tím i víru v budoucnost a jakoukoli nadhlednou perspektivu. Z tohoto důvodu žije v přítomnosti a neustále usiluje o okamžité smyslové uspokojení. Starší Evropané naopak často zastávají rozptýlené a zastaralé názory na společnost, ve které žijí. Řetěz historie byl přerušen a „nyní“ již není přirozeným pokračováním „tehdy“.

Technologie a věda se stále vyvíjejí. Ale vzhledem k rostoucímu kulturnímu úpadku, intelektuální lenosti a demografickému úbytku se možnosti vědeckého pokroku v

dlouhodobém horizontu sníží. V průběhu prvního desetiletí tohoto století jsme byli svědky toho, jak rostoucí část pracovní síly postrádá odpovídající vzdělání a schopnosti – tento vývoj zanechává jasné stopy na trhu práce a v ekonomice.

Naše kultura postupně upadá a směřuje k materialistické, hedonistické spotřebitelské kultuře – výsledku pomalého ničení původní kultury Evropy. Jednou z nejranějších příčin tohoto vývoje bylo svržení evropské aristokracie během francouzské a americké revoluce. Později to byl rozvoj industrializované, urbanizované a stále více vykořeněné Evropy. Od konce druhé světové války je pro tento proces rozpadu naprosto zásadní amerikanizovaná konzumní a zábavní kultura, která vytlačuje autentické a odlišné kultury Evropy.

Žijeme ve fragmentované a relativizované realitě, v níž byly prakticky všechny kulturní zkušenosti, normy a mýty nahrazeny údajně univerzálními abstrakcemi skrývajícími se za pojmy jako „humanismus“, „liberální demokracie“, „tolerance“ a „lidská práva“.

Historické procesy, které započaly renesancí a vznikem buržoazní materialistické civilizace, vyvrcholily liberálními revolucemi v Americe a Francii a postupným nahrazením monarchie a aristokracie v Anglii demokratickými a liberálními reformami, zesílily s rozvojem kapitalismu a industrializace a vedly k dramatickému příkladu komunistické revoluce v Rusku. Nakonec byla Evropa donucena k dvěma světovým válkám, které ji kulturně a fyzicky zdecimovaly a zmrzačily.

Posledním krokem v tomto procesu je příliv mas imigrantů z jiných civilizací, kteří se s tichým a bezmyšlenkovitým souhlasem stále více vykořeněných a kulturně ochuzených Evropanů usadili v rámci hranic Evropy. Tyto etnické skupiny – vzhledem k jejich počtu musíme hovořit spíše o skupinách imigrantů než o jednotlivcích – pak rostou a expandují na úkor našich vlastních národů. Evropané nereagují, ani politicky, ani kulturně, ale nechávají vše pasivně a mlčky probíhat. Těch několik politických reakcí, které se objevují, se obvykle zabývá pouze symptomy – imigrací, kulturním vytěsňováním a odcizením a zvýšenou kriminalitou – a vyhýbá se jejich základním příčinám.

Praktikování metapolitiky

Metapolitika je válka o sociální transformaci na úrovni světonázoru, myšlení a kultury. Jakýkoli parlamentní boj musí být předcházen, legitimizován a podporován metapolitickým bojem. Metapolitika v nejlepším případě redukuje parlamentarismus na pouhou formalitu.

K řešení základních problémů, kterým Evropa čelí, nestačí se ohlížet zpět nebo reagovat pouze na nejnovější vnější projevy hluboce zakořeněných příčin úpadku evropské kultury a jejích národů. Musíme identifikovat souvislosti a příčiny situace, v níž se nacházíme, analyzovat je a poté jednat – politicky i kulturně – v souladu s našimi závěry. Potřebujeme tedy metapolitické myšlení a jednání. Metapolitická analýza se nezabývá pouze zjevnými, povrchními kroky každodenní politiky, ale zkoumá, co ovlivňuje a řídí vývoj společnosti jako celku v dlouhodobém horizontu, což souvisí se základními

předpoklady a vědomím průměrných občanů. Metapolitika zohledňuje kulturu, ekonomiku, historii a zahraniční i domácí politiku – nejen stát, stranu nebo národ. Musíme chápat společnost jako celek, jako organismus, abychom ji mohli konstruktivně a trvale reformovat.

V posledních desetiletích se většina organizací, které pracují ve prospěch obyvatel Evropy, obecně rozhodla využívat strategie, které byly v minulosti úspěšné, ale v moderním kontextu již nejsou relevantní. Pouhé napodobování minulých politických a revolučních vítězství je odsouzeno k neúspěchu. Zjednodušeně řečeno, byl a vždy bude jen jeden Caesar a jeden Napoleon. Z historie se musíme poučit nejen o tom, jak dosáhnout moci a vlivu, ale také pochopit, co moc vlastně je, kde se nachází a jak je formována.

Metapolitika je předpokladem politiky – dynamiky moci, jak se projevuje na ulici a na obrazovkách počítačů, až po vládu a parlament; v médiích a tisku; v akademické sféře, kulturních institucích a občanské společnosti; stejně jako v umění a kultuře. Stručně řečeno, ve všech kanálech, které komunikují hodnoty vnímané na individuální i kolektivní úrovni. To je důvod, proč metapolitická analýza musí předcházet politické akci.

Vraťme se ještě jednou k marxistickému teoretikovi Antoniu Gramscimu, který hrál významnou roli v komunistickém hnutí v Itálii v době těsně před fašistickým režimem a během něj. Jejich pokus o dobytí továren a tím o jejich odebrání z rukou buržoazie v severní Itálii v letech 1919–1920 skončil neúspěchem. V roce 1926, čtyři roky po nástupu

Mussoliniho k moci, byl Gramsci za svůj odpor vůči režimu odsouzen k dvacetiletému vězení, kde zůstal až do své smrti v roce 1936. Během svého pobytu ve vězení si Gramsci vedl řadu zápisníků, které dnes nabízejí mnoho velmi důležitých poučení o strategii a které byly posmrtně vydány pod názvem Dopisy z vězení.

V tomto díle Gramsci tvrdil, že stát se neomezuje pouze na svůj politický aparát. Ve skutečnosti funguje ve spojení s takzvaným občanským aparátem. Jinými slovy, každá politická mocenská struktura je posílena občanským konsensem, který představuje sociální a psychologickou podporu ze strany mas. Tato podpora se projevuje v předpokladech, které jsou základem jejich kultury, světonázoru a zvyků. Aby si jakákoli politická ideologie udržela svou moc, musí se opírat o vytvoření a šíření těchto kulturních předpokladů mezi masami.

Na konci první světové války, v období poznamenaném extrémní krizí, byla Itálie otřesena násilnými konflikty v oblasti práce, vyvlastňováním zemědělské půdy a rozpadáním mnoha tradičních institucí. Nepokoje dosáhly vrcholu v září 1920, kdy odboráři obsadili továrny kovoprůmyslu v severní Itálii, který byl v té době nejdůležitějším sektorem ekonomiky, a pokusili se obnovit výrobu pod kontrolou dělníků. Na krátký okamžik se zdálo, že budou následovat příklad svých ruských protějšků a provedou revoluční přechod k sovětskému režimu. Ale tak se nestalo. Stávky ustaly, levicové strany se rozpadly a o dva roky později převzala kontrolu nad státním aparátem Mussoliniho fašistická strana.

Ve vězení Gramsci přemýšlel o důvodech, proč levice v období, kdy vládní instituce byly v chaosu a vládnoucí třída neměla prostředky k výkonu moci, nedokázala tento revoluční vývoj dotáhnout do konce. Došel k závěru, že vysvětlení je třeba hledat v ideologii. Na rozdíl od mnoha svých klasických marxistických kolegů byl toho názoru, že autorita státu nespočívá pouze v jeho policejním a soudním systému. Gramsci, který vystudoval lingvistiku, si uvědomil, že dominantní sociální vrstva ovládala veřejnou diskusi, a mohla tak uplatňovat autoritu nad používáním jazyka, což jí umožňovalo prezentovat sociální řád, který zastupovala, jako zcela normální a přirozený stav věcí, a své protivníky jako něco podivného a ohrožujícího.

Gramsci dospěl k podobnému závěru, pokud jde o kulturu. Podle jeho názoru spočívala výkon politické moci spíše na konsensu než na síle. V důsledku toho mohl stát vládnout nikoli proto, že většina lidí žila ve strachu z jeho represivních schopností, ale spíše proto, že přijal myšlenky – ideologii, která prostoupila celou společnost – které jeho činům dodávaly legitimitu a zdání „přirozenosti“.

Na základě této analýzy Gramsci pochopil, proč komunisté nedokázali dobýt politickou moc v buržoazních demokraciích. Neměli k tomu kulturní prostředky. Nikdo nemůže svrhnout politický aparát, aniž by předem získal kontrolu nad kulturními determinanty, na nichž politická autorita zásadně spočívá. Nejprve je třeba získat souhlas lidu zakotvením určitých konceptů do intelektuálního diskurzu, mravů, myšlenkových návyků, hodnotových systémů, umění a vzdělávání.

V tom, co italský teoretik popsal jako poziční válku – válku, v níž hlavními rozdíly byly myšlenky a vnímání –, by vítězství záviselo na tom, zda se podaří předefinovat dominantní hodnoty, zavést alternativní instituce k těm převládajícím a podkopat stávající hodnoty obyvatelstva s cílem je změnit. Duchovní nebo kulturní revoluce byla tedy považována za nezbytný předpoklad politické revoluce. Dobytí politické moci je pouze posledním krokem v dlouhém procesu, který začíná metapolitikou.

Metapolitika, zjednodušeně řečeno, se zabývá ovlivňováním a formováním myšlení lidí, jejich pohledu na svět a samotných pojmů, které používají k pochopení a definování světa kolem sebe. Teprve když se metapolitickým snahám podaří změnit tento základ a obyvatelstvo začne vnímat změnu jako samozřejmou nutnost, začne zavedená politická moc – která se nyní ocitá v rozporu s veřejným souhlasem – klopýtat, než nakonec s velkým rachotem padne, nebo prostě vyprchá poněkud nečekaně a bude nahrazena něčím jiným. Metapolitiku lze tedy považovat za válku sociální transformace, která se odehrává na úrovni světonázoru, myšlení a kultury. Levice se již dávno naučila bojovat tímto způsobem a až donedávna neměla na metapolitickém bojišti prakticky žádnou konkurenci. To se však mění a doufám, že tento text přispěje k rostoucímu pochopení pravice o nutnosti zapojit se do metapolitiky.

Metapolitický předvoj pravice

Na základě těchto poznatků můžeme s jistotou tvrdit, že politické hnutí, které se nezapojí do metapolitického a kulturního boje, nebude schopno dosáhnout trvalých

společenských změn. Jakýkoli politický boj musí být předcházen, legitimizován a podporován metapolitickým bojem. Jinak je odsouzen k donkichotskému boji s větrnými mlýny.

Vytvořit metapolitický předvoj a stát se tak důležitou součástí širší iniciativy, která má Evropu vrátit na správnou cestu: to je hlavní poslání Evropské nové pravice. Metapolitiku vnímáme jako multidimenzionální, nedogmatickou a dynamickou sílu, která má potenciál vyjádřit podstatu důležitých otázek, jimž dnes čelíme, a rozvíjet perspektivy, které podkopávají a boří jak politicky korektní mlhu, v níž se nacházíme, tak i nepodložené pocity viny a sebenenávisti, které jsou zřejmé každému myslícímu člověku a které tíží národy Evropy.

Metapolitika však nejen podkopává a dekonstruuje, ale také tvoří, povzbuzuje, inspiruje a osvětluje. V celkovém pohledu si naše metapolitika klade za cíl uvést do pohybu autentickou pravici, sílu, která roste díky našim vlastním alternativním mediálním kanálům i díky mezerám v cenzurovaných kanálech establishmentu. Jakmile tato síla dosáhne kritické masy, bude žít svým vlastním nezastavitelným životem, revolučním způsobem rozšíří úzké hranice veřejného diskurzu a připraví cestu pro evropskou renesanci – postupnou, neodolatelnou sociální transformaci, která Evropě vrátí důstojnost, sílu a krásu.

Orientační body

V době, kdy politiku obvykle ovládají oportunisté a průměrní politici, je potřeba dlouhodobého a principiálního uvažování výraznější než kdykoli předtím. Následující stručné orientační body mají za cíl shrnout některé zásady, kterými by se měli řídit ti, kdo hájí budoucnost Švédska a Evropy.

Člověk a společnost

- Lidské společnosti vznikají a existují v důsledku komplexní soustavy faktorů. Mezi tyto faktory patří kulturní tradice a zvyky jejich obyvatel, jazyky, náboženství, biologické vlastnosti, etika a morálka, spotřební vzorce a jejich sociální, etnická a politická identita.
- Lidé potřebují autentickou identitu a historický kontext, aby se cítili v souladu se společností, ve které žijí. Tuto potřebu nelze uspokojivě naplnit pomocí proměnlivých, plastických spotřebitelských identit ani utopickými představami o tom, jaký by člověk měl být, vnucovanými shora. Autentická identita je založena na jazyku, kultuře, identitě, etnicitě a sociální realitě – nikoli na názorech, sexuální orientaci nebo mediálně vyvolaných impulsech a umělých potřebách.
- Etnická identita je dnes přirozeným výchozím bodem pro politickou organizaci. Liberální pojetí jednotlivce i třídní analýza socialismu se ukázaly jako nedostatečné. Etnické skupiny nyní představují základní faktor téměř v každém kontextu, a proto jsou vynikajícím výchozím bodem pro politickou analýzu i praxi.

- Pro mnoho lidí zůstává nejdůležitějším znakem identity jejich místní, regionální nebo národní příslušnost. Historické okolnosti však způsobily, že tyto skupiny jsou nedostatečné, alespoň jako politické entity, pro hájení politických zájmů Evropanů po celém světě. Tak tomu bylo již během studené války, kdy byl kontinent rozdělen na dvě poloviny Sovětským svazem a Spojenými státy, a tak tomu je i dnes, kdy je Evropa podřízeným partnerem USA, které nyní soutěží nejen s Ruskem, ale také s Čínou a možná nakonec i s obnoveným muslimským světem a Indií.
- Z tohoto a dalších důvodů je nezbytná jednotná a nezávislá Evropa. Společná zahraniční politika, společná armáda a společná vůle bránit zájmy Evropy na globální úrovni jsou jediným způsobem, jak se kontinent může chránit a politicky jednat ve světě, aniž by byl pouhým vazalem jedné z velmocí.
- Vznik multipolárního světa vytvořil dosud nepředstavitelné možnosti pro Evropu, aby se čistě diplomatickými prostředky osvobodila od podřízenosti Spojeným státům. Vyvažováním různých supervelmocí proti sobě by Evropa mohla hledat a najít svou vlastní cestu a dosáhnout vyšší úrovně sebeurčení v politických záležitostech. Pokud relativně malé národy jako Japonsko a Barma/Myanmar mohou dosáhnout mnoho tím, že využijí rostoucího napětí mezi Čínou a Spojenými státy, Evropa může dosáhnout ještě více, pokud se rozhodne

spolupracovat pouze s velmocemi, které respektují její suverenitu.

- Navzdory potřebě politické integrace by měly být místní, regionální a národní identity uznávány, podporovány, měly by jim být přiznána práva a měly by být dále rozvíjeny v rámci hranic Evropy. Byrokratická centralizace, která je charakteristická pro současnou Evropskou unii, musí být omezena na oblasti, kde je to naprosto nezbytné, tedy především na otázky bezpečnosti, obchodu a zahraniční politiky, ale na nic jiného. Imperium Europa, nebo evropská federace, abychom použili modernější výraz, je žádoucí v čistě politickém smyslu, nikoli jako prostředek k vytvoření toho či onoho nového člověka socialistického nebo postnacionalistického typu. Regionální a národní identity Evropy by neměly být odsunuty stranou, ale spíše posíleny v rámci celoevropského rámce.

Ekonomika a politika

- Obhajujeme nadřazenost politiky nad ekonomikou. Politická moc by měla být vykonávána otevřeně, viditelnými a odpovědnými osobami, které se zodpovídají lidem, jimž vládnou. Současný stav, kdy korporace, organizace nebo soukromé osoby, které nashromáždily obrovskou moc nebo bohatství, mohou volně ovlivňovat nebo rozhodovat o tom, co se děje ve všech oblastech společnosti, je nepřijatelný. Skuteční političtí zástupci evropských národů musí mít pravomoci – a vůli – omezit korupční vliv peněz soukromých subjektů v politice.

- Nadřazenost neznamená regulaci nebo plánování. Schopnost volných trhů, svobodných lidí a volného obchodu vytvářet ekonomické bohatství by neměla být podceňována a neměla by být omezována z jiných důvodů než z důvodu omezení vlivu peněz v politice a řešení sociálních problémů, které trh sám nedokáže vyřešit. Terapeutický sociální stát si v Evropě historicky dovolil nárokovat příliš mnoho svobod na úkor jednotlivců a skupin, a je dobré si připomenout, že většina obětí komunismu nebyla zastřelena, ale umřela hlady kvůli absurdní hospodářské politice. Kromě toho by sociální služby a pomoc, které Evropa poskytuje svým občanům, jako je zdravotní péče a sociální zabezpečení, měly být omezeny na Evropany a neměly by být rozšiřovány na neevropany, jejichž jediným zájmem v Evropě je sobeckým způsobem využívat tyto zdroje, které jim bezplatně poskytují utopičtí politici a sociální aktivisté.
- Ekonomika není absolutním základem společnosti a dogmatický přístup k jejím funkcím není nikdy rozumný. Slova Alaina de Benoista jsou i našimi slovy: rádi uvítáme společnost s trhem, ale ne tržní společnost. Naopak, požadavky na ekonomickou rovnost pro obyvatele Evropy samy o sobě nesmějí omezovat pozitivní, bohatství vytvářející účinky tržních sil, tak jak tomu bylo v minulosti a jak tomu stále je v některých oblastech světa.
- Oblasti, které jsou chráněny před tržními silami, mají svou vlastní hodnotu – náboženské komunity, kulturní a sportovní sdružení, místní historické spolky a jiné podobné formy komunitní organizace jsou důležitými

prvky zdravé společnosti, pokud slouží zájmům evropských národů a nepracují proti nim.

Národy světa a etnický pluralismus

- Naším historickým tématem je Evropa a v první řadě hájíme a bráníme její zájmy a zájmy jejích obyvatel. To v žádném případě nevylučuje dobrou vůli vůči jiným národům a politickým skupinám ani spolupráci s nimi. Každý občan Švédska a Evropy si však zaslouží politické představitele, kteří budou hájit zájmy švédského a evropského lidu, když bude ohrožena jejich bezpečnost nebo blahobyt, a kteří se budou snažit zachovat a zlepšit jejich blahobyt. Politik, který je motivován nějakou nejasnou představou, že jeho primární loajalita by měla patřit nějaké abstraktní „lidskosti“ nebo „světu“ spíše než skutečným lidem, kterým vládne, nemůže být nikdy tolerován jako vládce, ani jako legitimní demokratický zástupce. „Lidstvo“ nebo „svět“ jsou pojmy, které neodkazují na žádnou konkrétní politickou, kulturní, historickou nebo antropologickou realitu, a když jsou použity, nevyhnutelně slouží k zamaskování pochybné loajality nebo prosté politické hlouposti.
- Pokud jde o roli, kterou by Evropa měla hrát mimo své hranice, to bude záležet na historii. Obecně lze říci, že její funkcí by nemělo být vnucování životních vzorců a politických systémů jiným národům, které o ně neprojevily výslovný zájem. Fanatická skupina válečných štváčů, kteří při proklamování frází o lidských právech a demokracii zabíjejí miliony lidí po celém světě a zároveň

používají stejnou rétoriku k podněcování masové migrace do Evropy z třetího světa, musí být zbavena jakéhokoli vlivu na zahraniční politiku Západu. Názory na to, jak ostatní národy řeší své záležitosti, by měly být vyjadřovány výhradně prostřednictvím diplomacie a příkladu, nikoli prostřednictvím agresivních válek a pokusů o podvratnou činnost, které se nám v posledních desetiletích opakovaně vrací jako bumerang.

- Zásada, že každý národ musí mít, pokud je to možné, možnost žít tak, jak chce, není založena na žádných představách o kulturním relativismu, v němž jsou všechny způsoby jednání považovány za rovnocenné pro všechny národy a všude. Je naopak čistě pragmatický: války a revoluce jsou bez výjimky horší než alternativa, která spočívá v tom, že vývoj každé společnosti necháme na lidech, kteří v ní skutečně žijí. Z tohoto důvodu bychom neměli vést války, podněcovat revoluce ani jinak podrývat zavedený řád v cizích zemích.
- Na oplátku za tento přímý odpor proti zásahům a násilí vůči kulturám a národům požadujeme totéž pro sebe. Masová imigrace do Evropy musí přestat. Amerikanizace a dovoz hloupých politických idejí a infantilní populární kultury musí být omezeny a nahrazeny kulturou, která je částečně vytvářena zdola různými národy našeho kontinentu a částečně intelektuálními a kulturními elitami, které jsou politicky a duchovně loajální k Evropě.

Parlament, revoluce, reakce

- Úsilí parlamentu nemůže být nikdy víc než doplňkem širší kulturní a politické práce. Výsledky voleb jsou pouze produktem toho, jak se formovalo veřejné mínění a jak, co a jakým způsobem se mezi těmito volbami šířily informace. Naší silnou stránkou je, že hovoříme o skutečných okolnostech, které každý vidí kolem sebe, na rozdíl od těch protievropských politických sil, které se nadále pokoušejí lidem zamlžovat oči tím, že jim malují růžové obrázky, které jsou v rozporu se skutečností. To se může promítnout do příznivých volebních výsledků pro strany s více či méně pozitivním zaměřením, ale tyto výsledky nejsou nikdy víc než mírnou výhodou v práci, která musí být vždy prováděna s ohledem na širší a dlouhodobější perspektivu.
- Politické násilí, ať už organizované nebo páchané jednotlivci, nemůže hrát žádnou pozitivní roli v znovuzrození Evropy. Naše současná politická garnitura je natolik nadřazená, že se nedá srovnat s žádnou historickou paralelou, každému, kdo se ji pokusí napadnout na jejím území – a to nejen vojensky a v oblasti sledování a zpravodajství. Obhajovat doslovnou „vzpouru“ nebo „revoluci“ za současných historických podmínek znamená chovat se ke společnosti jako rozzlobené dítě k rodiči, věřící, že jeho vztek povede ke splnění přání jen proto, že je tak neškodný. Nejlepším příkladem toho je „revoluční“ levice: pokud by došlo k přímé konfrontaci mezi státními aparátem Západu a směšnými hordami komunistů a

anarchistů, kteří tvrdí, že je chtějí svrhnout, byli by tito během několika dní vymazáni z povrchu Země a nikdo by je nepostrádal. Skutečná pravice by se neměla snažit napodobovat jejich čas plýtvající hloupost. Revoluční žvanění nemůže nic jiného než podněcovat psychicky labilní jedince k násilným činům, které jsou nemorální a nemají žádnou praktickou hodnotu. Takové činy bychom měli nechat extrémní levici a radikálním islamistům, pro které jsou přirozené. My si klademe vyšší nároky. Násilí může být pouze problematické. Naší metodou je opět metapolitická metoda – postupná transformace společnosti směrem, který bude prospěšný pro nás a, co je důležitější, pro obyvatelstvo obecně. Na této práci se mohou podílet agenti jak uvnitř, tak vně zavedeného politického systému, pokud existuje vůle a tedy i způsob. Revoluční převraty způsobují na evropském kontinentu chaos již více než dvě století. Toto šílenství nyní končí. Reakce přichází krok za krokem a my se budeme řídit doporučením Julia Evoly, abychom své nepřátele zahrnuli spíše opovržením než okovy.

- Úspěch našich idejí není jen možný. Je jistý.

Jak se vypořádat s úpadkem levice

Poté, co levice dokončila svůj dlouhý pochod institucemi a zajistila si vliv na instituce formující veřejné mínění, jako jsou sdělovací prostředky, rozhlas a televize, neztrácela čas a tuto nově nabytou moc využila k otevřenému pronásledování svých politických oponentů. Toto pronásledování začalo v plné míře na konci 90. let a od té doby se stále stupňuje a stává se stále nechutnějším. V následujících dvou částech nabízím praktické tipy, co můžete – a měli byste – jako jednotlivci v této věci udělat.

Politicky pronásledovaným

Švédské pronásledování politických disidentů dosáhlo nového vrcholu na konci roku 2013, kdy nejhorší forma muckrakerů (pomlouvačných žurnalistů) – zaměstnaných hlavně ekonomicky zoufalým (a doufejme, že brzy zkrachovalým) bulvárním deníkem Expressen — spolupracovali s extrémisty z krajní levice z takzvané Research Group/AntiFa Documentation a pomocí pochybných metod se jim podařilo získat osobní údaje švédských občanů, kteří na různých webových stránkách zveřejnili komentáře kritizující imigrační politiku. Bezprostředně po této události následovala mediální honba na čarodějnice, která nemá v historii moderního západního tisku obdoby. Následující článek byl mou okamžitou reakcí na tuto kampaň pronásledování a byl publikován na Motpol 13. prosince 2013, ale zůstává aktuální a relevantní nejen ve Švédsku, ale v celé západní Evropě a Severní

Americe, a pravděpodobně tomu tak bude, dokud sami nezměníme situaci tak, aby tomu tak nebylo.

Celá tato záležitost je samozřejmě nepříjemná pro ty, kteří se stali terčem kampaně Expressenu a byli zařazeni mezi 6 200 osob, které byly zaregistrovány a zmapovány. Je to však také jasným znakem zoufalství levicových kulturních elit, které si v posledních desetiletích zvykly na monopolní postavení při formování veřejného mínění v této zemi a které nyní tento monopol rychle ztrácejí, a to především kvůli internetu.

Je všeobecně známo, že tradiční média upadají a s každým dnem ztrácejí na významu, zatímco alternativní mediální kanály získávají na popularitě závratnou rychlostí. Více než dva miliony Švédů nyní využívá alternativní média a webové stránky, z nichž mnohé často kritizují imigraci, jako své hlavní zdroje zpráv. To je přirozené, protože tato média, bez ohledu na své další nedostatky, lépe odrážejí realitu, kterou mnoho lidí skutečně prožívá, než tradiční média.

Švédští demokraté postupují – navzdory snahám zavedených médií jim v tom bránit – v každém jednotlivém průzkumu veřejného mínění. A novinářská klika, která je zvyklá manipulovat veřejným míněním podle libosti, se zdá být neschopná s tím cokoli udělat. Není tedy překvapením, že jsou nesmírně frustrovaní a uchylují se k takovýmto zoufalým prostředkům. Tito domýšliví morální policisté, obvykle zářící soucitem a tolerancí, najednou odhalují svou pravou tvář a absolutní netoleranci vůči komukoli, kdo zastává názory, které se jim nelíbí, stejně jako úplnou dehumanizaci těch, které považují za své politické nepřátele. Pro tyto humanitární

pracovníky je zcela v pořádku zničit někomu život, aby ho potrestali za něco, co napsal v rozčílení na internetu.

Ale nezoufejte. Zoufalství a frustrace, které nyní pozorujeme mezi novinářskou kastou, jsou jasným znamením toho, že se situace v této zemi normalizuje, a lze je považovat za první projevy umírání levicové hegemonie ve Švédsku. Říká se, že před svítáním je vždy největší tma, a svítání může přijít dříve, než si myslíte.

V tuto chvíli je však nejnaléhavější minimalizovat osobní škody těm z vás, kteří byli postiženi nebo mohou být postiženi těmito přímými pronásledováními. Dovolte mi, abych vám dal deset jednoduchých návrhů, co lze udělat.

1. „Bez komentáře“. Novináři, kteří vás kontaktují, nebo v některých případech dokonce mají tu drzost navštívit vás doma bez pozvání, si nezaslouží, abyste s nimi zacházeli jako se seriózními profesionály. Ve skutečnosti nejsou ani politickými oponenty, ale odpůrci celé švédské tradice svobody slova. Neobdařujte tyto nepříjemné malé sadisty žádnými komentáři, které by mohli citovat ve svých podprůměrných článcích. Odmítněte s nimi spolupracovat. Nemáte žádnou povinnost vydávat jakékoli prohlášení. Kdybyste sám pobíhal s kamerou a kladl hrubé otázky, pravděpodobně byste byl zatčen za obtěžování. Novináři nejsou lepší lidé než vy a nemají žádná zvláštní práva obtěžovat lidi.

2. Přivítejte je tak, jak si zaslouží. Pokud vás navštíví ve vašem domě – zejména pokud jste jeho vlastníkem –

dopouštějí se neoprávněného vstupu na váš pozemek. Existuje mnoho kreativních, legálních a nenásilných způsobů, jak je přimět k opuštění vašeho pozemku. Pokud se domníváte, že vám hrozí návštěva levicových novinářů, může být výhodné mít přímo u dveří připravený kbelík s vodou. Tento kbelík pak můžete jednoduše vylít na hlavu hubeného, genderově uvědomělého a LGBT certifikovaného novináře, který zazvoní u vašich dveří se svým kamerovým týmem. Voda nemusí být nutně čistá voda z kohoutku. Ekologičtější volbou by byla voda recyklovaná z posledního mytí nádobí nebo něco podobného. Jako přítel Evropy je důležité dbát na otázky životního prostředí.

3. Všechno popírejte. Pokud zastáváte citlivou profesní pozici a hrozí vám její ztráta, jednoduše popřete jejich obvinění a dejte jim jasně najevo, že pokud svá tvrzení zveřejní, budete je žalovat. Nic jiného neříkejte. Nemáte žádnou povinnost dokazovat svou „nevinnu“ jen proto, že jste využili svého práva na svobodu projevu, a oni nemají žádné skutečné důkazy, které by mohli předložit. Jakékoli informace získané hackerstvím nemají jako důkaz žádnou hodnotu a teoreticky mohly být stejně tak vymyšlené.

4. Soudit, soudit, soudit. Vše, co napíší, okamžitě předávejte soudu. Nahlaste je příslušným orgánům odpovědným za etiku tisku, zažalujte je za pomluvu a sežeňte si právníka. Švédská levicová média jsou zvyklá, že jim prochází i vražda bez jakýchkoli právních důsledků. Při psaní tohoto typu článků bývají nedbalí a

nezodpovědní, a proto často porušují různé právní limity. To zase vede k snadno vyhraným sporům s možností získat tučné odškodné. Požadujte obzvláště vysoké odškodné, pokud vám to, co zveřejnili, stálo práci nebo vám způsobilo jakoukoli jinou formu osobní újmy.

5. Bojkotujte. Vyzvěte všechny své přátele a známé, aby bojkotovali noviny, které se na tom podílejí nebo to akceptují. V této zemi je téměř dva miliony potenciálních voličů Švédských demokratů a mnohem větší počet lidí, kteří jsou kritičtí vůči imigraci nebo prostě mají dost mainstreamových švédských médií. Kdyby významná část této skupiny obyvatelstva přestala kupovat hanlivé články publikované novinami, které se účastní těchto stalinských kampaní proti soukromým osobám, jejich již tak zoufalá ekonomická situace by se mohla ještě více zhoršit.

6. Dejte jim ochutnat jejich vlastní medicínu. Pokud jste členem aktivistické politické organizace, je to skvělá příležitost udělat něco dobrého a zároveň získat legitimitu a přízeň veřejnosti. Veřejná podpora toho, co tyto noviny v současné době dělají, je prakticky neexistující, a proto by bylo rozumné, abyste je přiměli zodpovídat se za své činy tím, že jim zavoláte (nahrávejte rozhovor) nebo je navštívíte doma s vlastním kamerovým štábem a požádáte je, aby vysvětlili své nepřátelské jednání proti svobodě slova.

7. Stigmatizujte, stigmatizujte, stigmatizujte. Po celá léta byla hlavní zbraní, kterou si kulturní elita zvolila k potrestání těch, kdo zpochybňovali šílený sociální

experiment masové imigrace, útoky a pomluvy v novinách a televizi. Nyní se však blížíme k nové situaci, kdy noviny provádějí stále větší rozpočtové škrty a nezaměstnanost mezi novináři dosahuje rekordních úrovní, a novinářská klika se tak ocitla v těžké situaci. Zapamatujte si jména všech novinářů, kteří mají byť jen vzdáleně co do činění s touto katastrofou. V ne příliš vzdálené budoucnosti se možná budou ucházet o zaměstnání ve firmě, kterou vlastníte vy nebo váš známý, a jejich žádost o práci možná skončí na dně hromady. Nechte zaslouženě rostoucí nezaměstnanost mezi novináři, kteří jsou proti svobodě slova, dále stoupat, až dosáhne rekordní výše a zůstane tam. Místo toho, abychom se stylizovali do role obětí, což je přesně to, co oni chtějí, protože to má demoralizující účinek a šíří strach, který chtějí vštípit každému kritikovi současného řádu, staňte se vítězi a nechte extrémní levici, aby se stylizovala do role obětí.

8. Budujte sítě. Měli byste – a musíte – si uvědomit, že máte přátele a spojence na všech úrovních společnosti. Pokud patříte k těm několika nešťastníkům, kteří kvůli tomuto nesmyslu přišli o práci, kontaktujte nás na RightOn.net. Máme rozsáhlou síť a uděláme vše pro to, abychom vám pomohli. Stejně tak, pokud jste zaměstnavatel a jste ochotni pomoci, kontaktujte nás.

9. Vystupte na veřejnost. Pokud to vaše životní situace dovoluje, udělejte přesný opak toho, čeho chtějí naši oponenti touto kampaní dosáhnout, a začněte psát pod svým vlastním jménem. Zaprvé to přispěje k odstranění již

tak chátrajícího stigmatu obklopujícího naše myšlenky a zadruhé to zbaví zlovolné oponenty možnosti vás „odhalit“. Vedlejším přínosem je, že vědomí, že musíte bránit to, co píšete na veřejnosti, sníží riziko, že se budete vyjadřovat hloupě nebo vulgárně – pokud si chcete ulevit, měli byste to dělat v soukromí.

10. A v neposlední řadě: neztrácejte naději. Je snadné být šokován a zdrcen, když se člověk stane terčem neočekávané, nepřiměřené mediální kampaně, jako je tato, jen proto, že využil svého ústavou chráněného práva vyjádřit svůj názor v komentáři na internetu. Měli byste si uvědomit, že se jedná o dočasný jev, že celá záležitost bude brzy zapomenuta a že nikdo kromě stále více kultovní levice ze Sodermalmu, Upper West Side nebo Hampsteadu nebude zděšen tím, co jste napsali. Za žádných okolností nesmíte dovolit, aby vás tito zlomyslní, sadističtí vyhaslí lidé umlčeli. Pokračujte v kritice politiky šílenství – pokud možno dvakrát tolik jako dosud.

Nenechte je vyhrát.

Jak se vypořádat s Expo, SPLC, Searchlight a dalšími skupinami šířícími nenávist

Následující článek byl původně publikován na Motpolu dne 23. března 2015, poté, co se krajně levicová nadace Expo zapojila do řady událostí. Expo je v podstatě švédskou verzí americké organizace Southern Poverty Law Center (SPLC) nebo hanlivé organizace Searchlight se sídlem ve Velké Británii, a během svého vzniku měla vazby zejména na tuto druhou organizaci a spolupracovala

s ní. Proto jsou body, které tento článek uvádí, stejně relevantní při jednání s kteroukoli z nich, nebo dokonce s jakoukoli podobnou extrémně levicovou nenávistnou skupinou.

Z nedávných incidentů týkajících se nadace Expo nejvíce pozornosti vzbudila zpráva, že jejich spolupracovníci z takzvané výzkumné skupiny byli odhaleni jako extremisté podněcující k násilí, a to v jedinečném investigativním článku publikovaném v deníku Dagens Samhdlle. Vydavatel Expo, Robert Aschberg, strávil roky v představenstvu alespoň jednoho z odhalených aktivistů a podílel se také na vytvoření jejich rozsáhlé databáze. Spojení je samozřejmě hlubší, ale v naději, že se vyhnou nepříjemným otázkám ohledně těchto záležitostí, Expo místo toho iniciovalo řadu neprofesionálních kampaní a útoků.

Zdaleka nejvíce pozornosti vzbudilo zveřejnění soukromé zprávy na Facebooku od (tehdejšího) předsedy Švédských demokratů Mattiase Karlssona, ve které žádá nadaci o pomoc při identifikaci okruhu lidí kolem Motpol. O této záležitosti již bylo řečeno mnoho, ale lze jen doufat, že Karlsson mluví pravdu, když nyní tvrdí, že chápe skutečný účel Expo. Pokud přetrvávají nějaké pochybnosti, mohu mu vysvětlit, že účelem Expo je pouze očernit a dehumanizovat lidi, kteří se staví proti masové imigraci, a rozhodně ne odradit od extremismu a násilí, jak tvrdí. V každém případě není pomoc předsedovi Švédských demokratů na seznamu priorit Expo nijak vysoko.

Další skupinou, která nepochopila podstatu Expo, byla ta, která nedávno založila Bildningsfdrbundet Forntid och Framtid

(volně přeloženo jako Vzdělávací asociace prehistorie a budoucnosti). Nechápali, že lidé, kteří figurují v rozsáhlém registru osobních údajů politických oponentů Expo, nesmějí za žádných okolností organizovat žádné hnutí, i když účel takové organizace není výslovně politický. Byli okamžitě pranýřováni na domovské stránce Expo článkem, který podrobně popisoval údajné vazby zakládajících členů mimo jiné na Švédské demokraty a Motpol. Sdružení bylo okamžitě rozpuštěno, čímž se potvrdilo právo Expo rozhodovat o tom, kteří lidé mají právo se scházet a diskutovat o historii a kteří ne.

Aby se těmto situacím předešlo, měli by jednotlivci, na které se Expo zaměřuje nebo které z jakéhokoli jiného důvodu kontaktuje, dodržovat následující jednoduché zásady. Mohu vám slíbit, že pokud tak učiníte, budete mi za to později vděční.

1. „Bez komentáře“. Pokud vás Expo kontaktuje, je lepší se k ničemu nevyjadřovat. Tímto přístupem nic nezískáte. Mnohem lepší je odpovědět sarkastickou poznámkou a zavěsit. Navíc je rozumné nikdy nejednat s amatérskými novináři z extrémní levice a neopravňovat jejich neprofesionální činnost tím, že budete odpovídat na jejich otázky. Pokud máte dostatečné verbální schopnosti a bojovného ducha, můžete zkusit alternativní přístup, viz bod 4.

2. Nenechte se oklamat. I když nejste jejich aktuálním cílem, ale jste kontaktováni jako zdroj informací, nenechte se oklamat jejich přátelským, úlisným tónem hlasu. I když je osoba, kterou vyšetřují, někdo, koho nemáte rádi, nic nemůže ospravedlnit spolupráci s Expo za účelem

„pomsty“ na jiných lidech z pravice nebo vlastně na komkoli jiném. Navíc se vám takové chování může vymstít, protože Expo neváhá ani na okamžik zveřejnit vaši korespondenci, kdykoli to vyhovuje jejich účelům, což vážně poškodí vaši důvěryhodnost. Stačí se podívat na výše uvedený příklad, kdy byl na stránkách Expo zveřejněn zdvořilý pokus předního švédského demokrata získat informace o Motpolu, včetně podlézavého vánočního pozdravu a všeho ostatního. Zaměstnanci Expo jsou placeni za to, aby zničili vaši činnost, a velmi rádi by zničili i vás osobně. Pamatujte na to.

3. Chovejte se jako muž. Být označen za „rasistu“ nebo „pravicového extremistu“ polokriminálními extrémními levičáky není to nejhorší, co se může stát. Panické prohlášení předsedy výše zmíněné vzdělávací asociace, ve kterém označil některé další seriózní a čestné disidentské skupiny za „blázny bez konkrétního důvodu“, učinilo jeho pranýřování mnohem trapnějším a bolestivějším, než bylo nutné. Neobtěžujte se nic popírat. Stručně je informujte, že je zažalujete za pomluvu. Poté nás kontaktujte na Motpolu a my vám pomůžeme spojit se s kompetentním právníkem, který bude ve vašem jménu vést soudní spor.

4. Přejděte do ofenzívy. Ujistěte se, že máte v telefonu aplikaci, která umožňuje nahrávat hovory, a aktivujte ji, jakmile bude jasné, že volá Expo. Zpochybňujte jejich aktivity. Zeptejte se jich na jejich současnou spolupráci s AntiFa a Research Group. Zeptejte se jich na jejich zakladatele, který bije své přítelkyně a je pyroman. Udržte

je na telefonu tím, že naznačíte, že na jejich otázky odpovíte, pouze pokud oni nejprve odpoví na vaše otázky. Poté nahrajte hovor na YouTube. Všichni se budou bavit.

5. Uvědomte si stále klesající význam organizace Expo. V poslední době jsme prožili nejšílenější desetiletí v historii Švédska. Bylo to období poznamenané destruktivními sociálními experimenty a nepřiměřeným vlivem levicového extremismu na média a kulturu. Dočasný status Expo jako objektivních odborníků na pravicový extremismus je jen jedním z mnoha symptomů. Tato tragikomická epocha se naštěstí chýlí ke konci, o čemž jasně svědčí rostoucí potíže Expo s náborem kompetentních, nebo dokonce plně gramotných zaměstnanců. Neobtěžujte se tím, co o vás Expo píše – za deset let bude Expo a jeho amatérské, pomlouvačné žurnalistické počiny jen trapnou historickou poznámkou pod čarou.

Stručně řečeno: udělejte vše, co je ve vašich silách, abyste zabránili registraci a pronásledování politicky nekorektních osob ze strany Expo. Jejich mentální terorismus funguje pouze do té doby, dokud se rozhodneme účastnit se jejich her a přijímáme svůj podřízený status „myšlenkových zločinců“, kteří se mají za co stydět.

Je čas přestat s tím a ukázat jim, kdo by se měl opravdu stydět.

Stručné rady ohledně rolí mužů a žen

Muži a ženy moderního Západu rozhodně nejsou ničím, na co by se dalo být hrdý. Švédsko a Švédové bohužel nejsou výjimkou z tohoto obecného pravidla. Během dvacátého století jsme my – kteří jsme se historicky vyznačovali nebojácností a morální příkladností, nebo přinejmenším velkými úspěchy – upadali stále rychleji do bídného stavu. Průměrný Švéd se stal zbabělým, narcistickým a plachým konformistou – a ztratil starodávné pojmy cti a důstojnosti, které kdysi zaujímaly významné místo v našem veřejném životě. To platí stejně pro muže i ženy, i když se degenerace projevuje různými způsoby v závislosti na pohlaví.

Než budu pokračovat, rád bych zdůraznil, že samozřejmě existují výjimky. Také velmi dobře chápu, že je mimořádně obtížné žít čestně v této moderní liberální společnosti, v kultuře, která dělá vše pro to, aby bránila a potlačovala jakoukoli formu tradiční cti, morálky a slušnosti. Stejně jako většina textů radikální pravice se i tento zabývá principy praktického jednání, a není tedy důvod se cítit uražen, pokud jste se v určitém okamžiku rozhodli jednat jinak.

Pokud čtete tuto knihu, je docela pravděpodobné, že jste v jistém smyslu výjimkou – nebo alespoň osobou, která má v úmyslu se zlepšit. Patříte k těm, kteří tvoří nebo budou tvořit předvoj těch osobností v první linii, které povedou pochod za normalizaci evropské společnosti a obnovení tradičního řádu. Na základě tohoto předpokladu mám několik praktických návrhů.

Jelikož jsem stejně jako vy již dávno prokoukl levicový mýtus o absolutní rovnosti a stejnosti pohlaví, budou se tyto rady pro muže a ženy mírně lišit. Důvodem je prostá skutečnost, že jsme odlišní a tyto rozdíly jsou zásadní, hluboce zakořeněné a komplexní, nikoli povrchní, jak se nám levice a liberálové již tak dlouho snaží namluvit.

Současná kultura se snaží podkopat tradiční ideály a podporuje přesně ten typ odpudivého chování, který náš národ srazil na hanebnou a nedůstojnou úroveň, na které se dnes nachází. A pokud jste neměli tradičně smýšlející rodiče s velkou prozíravostí, je velká šance, že jste se nikdy nenaučili určité základní skutečnosti, které jsou pro většinu ostatních lidí samozřejmé, což vám dá konkurenční nevýhodu ve stále tvrdším klimatu multikulturní společnosti, kde soutěž mezi různými etnickými skupinami byla dosud poznamenána neustálými porážkami a ústupky ze strany Švédska a Evropy.

Pro muže

Švédsko a Evropa dnes čelí řadě závažných problémů. Hledání řešení těchto problémů vyžaduje skutečné muže. Bohužel, jedním z našich největších problémů v současné době je právě jejich nedostatek. Dekonstrukce evropského muže byla důležitým prvkem – a ve skutečnosti předpokladem – projektu levice zaměřeného na destrukci. Jejich metody jsou příliš početné, než aby je bylo možné shrnout v krátké kapitole stručné knihy, ale mezi nejdůležitější kroky, které podnikli, patří omezení role armády ve společnosti (v případě Švédska zrušení všeobecné branné povinnosti, čímž byli mladí švédští muži připraveni o zásadní přechodový rituál), „pozitivní“

opatření, která mají přivést ženy do všech povolání, která mohou nebo nemohou vykonávat, a odstranění silných tradičních mužských vzorů z moderní populární kultury. Nejnovější inovací je směšná pseudověda „genderových studií“, jejímž jediným a výslovným účelem je dekonstrukce rolí mužů a žen. To vše vede k naprostému útoku na všechny formy tradičních rolí mužů a žen, který pod rouškou „spravedlnosti“ a „rovnosti“ usiluje o vytvoření atrofovaného člověka, který je ve svém hodnotovém systému závislý na vykastrovaných akademicích.

Výsledkem toho všeho je zmatená genderová identita; společnost, ve které mladí muži dosahují stále horších výsledků ve vzdělání, trpí zcela iracionálními pocity nejistoty a dokonce mají sníženou hladinu testosteronu – mnohem nižší, než byla normální od začátku měření.

Švédsko a Evropa jsou zahaleny soumrakem – naprosto vážnou situací, která vyžaduje skutečné muže, aby ji vyřešili, muže, kteří jsou ochotni přijmout své tradiční role ochránců rodiny, národa a civilizace. Je vaší odpovědností stát se takovým mužem.

Následují konkrétní rady, jak učinit první kroky k proměně v muže, kterého Evropa potřebuje a zaslouží si:

1. Vyhodnoťte svůj fyzický stav a schopnost sebeobrany. Pokud to ještě neděláte, začněte s fyzickým tréninkem – a nemyslím tím golf, badminton nebo africký tanec, ale skutečné vzpírání v posilovně. Navíc se začněte věnovat nějakému druhu bojového umění, nejlépe MMA,

kickboxu nebo čemukoli jinému, co vám vyhovuje, pokud to zahrnuje správný sparring. Tímto způsobem si zvyknete na myšlenku bránit se a páchat násilí. Pokud se někdy ocitnete v situaci, kdy budete nuceni tyto dovednosti použít, což se může velmi dobře stát, pokud žijete v upadající civilizaci, kdysi známé jako Západ, může to pro vás, vaše přátele a rodinu, a možná i pro vaši komunitu samotnou znamenat rozdíl mezi životem a smrtí. Je vaší povinností jako muže udržovat se v kondici a být schopen bránit svou rodinu a komunitu.

2. Osvoboďte se od falešného světového názoru levice. Nepovažujte jej za nic jiného než za výplod šílených lidí, kteří vám chtějí ublížit. A za žádných okolností se neoznačujte jako „aktivista za práva mužů“. Takové označení signalizuje slabost a postrádá jakýkoli logický základ. Jakákoli taková „práva“ jsou mýty a patří mezi ostatní ideologický odpad levice. Ještě jednou: pokud nemáte zvláštní sklon k dekonstrukci nesmyslů nebo nějaký perverzní zájem o hloupé politické ideologie, neztrácejte čas přemýšlením o myšlenkách levice.

3. Naučte se základní gentlemanské ctnosti. To je obzvláště důležité pro ty z nás, kteří žijí v dekadentním postmoderním Západě, a to ze dvou důvodů: zaprvé proto, že tyto ctnosti stojí za to zachovat a předat dalším generacím, a zadruhé proto, že jejich internalizace vám dá obrovskou konkurenční výhodu oproti ostatním moderním mužům – rozmazleným a zženštilým, jak jsou.

4. Osvojte si zdravý přístup k ženám v naší části politické sféry. Uvědomte si, že obecně představují „slabší pohlaví“, že potřebují ochranu a že nemají stejnou odpovědnost jako vy v boji, který Evropu čeká. Evropští, a zejména švédští muži, včetně konzervativních nacionalistů, jsou bohužel produktem naší zkažené moderní kultury a levicové indoktrinace, které jsme byli vystaveni během našeho dospívání. V důsledku toho často děláme chybu, když považujeme ženy za absolutně rovnocenné, se stejnou odpovědností a schopnostmi jako muži. Z tohoto výchozího bodu jsou mnozí šokováni, když se setkají s nízkým procentem žen, které jsou aktivní v našich kruzích, a věří, že se jedná o problém, který by se dal vyřešit, kdybychom jen „upravili naše poselství“, „vytvořili měkčí image“ nebo něco podobného, načež by se k nám ženy hrnuly a nakonec tvořily polovinu našich řad. Jedná se samozřejmě o mylné závěry, založené na zcela šílených předpokladech, a čím dříve se této iluze zbavíte, tím lépe. Ženy byly zpravidla vždy v politických záležitostech nedostatečně zastoupeny, s jedinou výjimkou feminismu. Tato výjimka nejen potvrzuje pravidlo, ale také dokazuje, že pravidlo je pravděpodobně přirozené a žádoucí. Vzhledem k povaze politické sféry, zejména jejích pravicových prvků, je nevyhnutelnou skutečností, že ženy jsou a vždy budou nedostatečně zastoupeny. Z tohoto důvodu se těch několik žen, které se nejen připojily k naší věci, ale také prokázaly svou kompetentnost, někdy stávají předmětem přehnaného ocenění a pozornosti a jsou stavěny na piedestal. To je chyba, které je třeba se

vyvarovat, protože je to nedůstojné i nepraktické a neprospívá to ani mužům, ani ženám, kterých se to týká.

5. Vztahy. Vzhledem k tomu, že takzvaná „manosféra“ je již plná článků na toto téma, budu stručný a nabídnu pouze tři rady, které vám výrazně zlepší a zjednoduší život, pokud se je rozhodnete uplatnit.

5.1. Nikdy si nedávejte za primární cíl najít ženu, která by zabírala veškerý váš čas a pozornost. Přístup k hodnotnému ženskému společenství je spíše bonusem a sekundárním efektem úspěchu v jiných oblastech života. Stručně řečeno: soustřeďte se na to, abyste se stali lepšími muži, pokud jde o to, jak vaše vzdělání, kariéra a další úsilí mohou nejlépe sloužit Evropě, a ženy se ve vašem životě objeví samy od sebe. Když najdete tu pravou ženu, založte rodinu, nejlépe co nejdříve. Až jednou budete ležet na smrtelné posteli, vaši synové a dcery ponesou vaše dědictví v sobě. Čím více nositelů má Evropa, tím lépe.

5.2. Považujte svůj mužský okruh přátel za Männerbund, kde platí určité zásady cti. Jednou z důležitých zásad je vyhýbat se soupeření o stejné ženy, a to zejména dcerám přátel a bývalým přítelkyním. Takové záležitosti jsou v mužských kruzích neustálým zdrojem konfliktů a z dlouhodobého hlediska to nikdy nestojí za to.

5.3. Nenechte se oklamat mýtem o rovnosti. To nelze dostatečně zdůraznit. Muži a ženy se zásadně liší a mají odlišné role, a to jak ve společnosti, tak ve vztahu. Jako muž máte povinnost vést rodinu. Nikdy se této vedoucí

role nevzdávejte – je to nedůstojné, kontraproduktivní a bude to mít katastrofální dopad na vaše životy, a to nejen na vaše intimní vztahy.

Pro ženy

Pokud jste žena a čtete tento text, patříte do malé, exkluzivní skupiny, a já bych vám rád vyjádřil svou hlubokou vděčnost za váš zájem a odhodlání. Patříte také k té polovině populace, která byla nejvíce vystavena zlomyslné a fantazijní propagandě kulturního marxismu. Ta vás mimo jiné přesvědčila, že mužská role je normou pro všechny a že je to něco, o co byste měla usilovat. Vtloukla vám do hlavy myšlenku, že byste měla vždy upřednostňovat vzdělání a kariéru před rodinou a že sexuální osvobození, v smyslu napodobování nejhorších aspektů mužské sexuality a hledání více partnerů, je něco, co vás posiluje – a ne něco, co vám škodí, jak naznačují četné empirické důkazy. Jste také primárním terčem propagandy, která zneužívá a využívá emoce (zejména empatii) a propaguje „multikulturalismus“, „bílou vinu“ a „rovnost“, což vedlo ke smutné skutečnosti, že dnes jsou švédské a evropské ženy obecně mnohem více levicové než muži v těchto zemích. Ženy jsou nedílnou součástí udržování politicky korektního řádu, protože ve svém každodenním životě mnohem častěji než muži přebírají roli myšlenkové policie a dělají vše pro to, aby bránily a trestaly lidi ve svém okolí, kteří se odvážili odchýlit od politicky korektní normy kulturního marxismu.

Pokud čtete tento článek, pravděpodobně jste prokoukla politicky korektní továrnu na lži a možná jste si také vědoma

výše uvedených skutečností. Aby však vaše úsilí o normalizaci Evropy bylo co nejúčinnější, řiďte se touto jednoduchou radou:

1. Ujasněte si své priority. Ve vašem podzimním věku nebude úspěšná kariéra nic ve srovnání s velkou rodinou, vnoučaty a vším, co k tomu patří. Je to také nejlepší a nejpřirozenější způsob, jak si zajistit důchodové dávky – za několik desítek let se o vás vaše děti a vnoučata budou starat mnohem raději než rychle se rozpadající evropské sociální státy. Kromě toho je předávání genů mnohem hodnotnějším životním cílem než otročení pro nějakou nadnárodní korporaci, která na vás v okamžiku odchodu do důchodu úplně zapomene. Navíc je nutné zvrátit prudký pokles porodnosti v Evropě. Zajistěte si alespoň tři děti a dobře je vychovejte. V tomto ohledu leží budoucnost Evropy přímo ve vašich rukou.

2. Uvědomte si hodnotu své osobní cti. Zapomeňte na vše, co vám současná společnost a levice snažily vštípit v souvislosti se sexuální revolucí. Pokud máte štěstí, měly jste dobré rodiče, kteří vás dobře vychovali a naučili vás základním pravdám, jako například tomu, že vašim dlouhodobým zájmům neprospívá, když se s mužem vyspíte hned při prvním setkání. Naopak, zdrženlivost ze strany žen usnadňuje proces „zamilování se“ a vytváří lepší podmínky pro trvalé a zdravé vztahy. I když se vás muži pokusí dostat do postele hned při prvním setkání, měla byste to brát jako zkoušku, kterou pokud podlehnete, neúspěšně absolvujete. Většina mužů vás bude mnohem

více respektovat, pokud odmítnete, a je naprosto jedno, co se vám nebo sobě samým v této věci snaží namluvit.

3. Pěstujte svou ženskost. Uvědomte si, že vaše ženské kvality jsou vaším největším bohatstvím. Pěstujte je a rozvíjejte. Jsou také vaší hlavní zbraní v poměrně brutální soutěži, kterou představuje přirozený výběr, a jsou vaší hlavní silou ve vztazích s muži. Nenechte se oklamat domněnkou, že převzetí mužských vzorců chování je pro vás výhodné. Čím dříve si to v životě uvědomíte, tím úspěšnější a šťastnější budete. Intelektuální rozvoj a získávání dovedností jsou věci, které můžete dělat vždy, ale napodobování mužských vzorců chování a soutěžení s muži je dost těžké i pro muže. Tímto přístupem nic nezískáte.

Závěrem

Vždy se snažte zdokonalovat se v rámci své přirozené pohlavní role, a tím i své přirozené role ve společnosti a komunitě. Možná žijete ve zkažené, nedůstojné době a určitá míra přizpůsobení může být nezbytná, ale právě vy a lidé jako vy budete tvořit předvoj reformy evropské společnosti a obnovy našich starodávných, tradičních ideálů. Tyto ideály kdysi vybudovaly velkou civilizaci Evropy a znovu ji vybudují, až tato temná doba skončí.

Metapolitický slovník

0–9

1914, myšlenky roku

Výraz „myšlenky roku 1914“ odkazuje na německou reakci na myšlenky roku 1789: svoboda, rovnost a bratrství. Tento výraz vytvořil autor Johann Plenge ve své knize Der Krieg und die Deutsche Volkswirtschaft.[3] V pozdější přednášce výslovně postavil myšlenky, za které podle něj Německo bojovalo v první světové válce, do protikladu k revolučním ideálům roku 1789. Ve Švédsku tento výraz rychle převzal politolog a zakladatel geopolitické školy myšlení Rudolf Kjellen, který tvrdil, že myšlenky roku 1914, na rozdíl od myšlenek roku 1789, byly pořádek, spravedlnost a národní solidarita.

A

Amerikanismus

Amerikanismus (také amerikanizace) popisuje prosazování kulturních, ekonomických a politických zájmů Spojených států v jiných zemích a kulturních sférách na úkor zájmů a tradic, které jsou pro daná místa přirozené. Skutečnost, že se Spojené státy po druhé světové válce staly téměř všeobecně uznávaným kulturním centrem světa, vedla k samovolnému šíření americké kultury. K amerikanizaci v kulturní, politické i ekonomické oblasti však dochází také prostřednictvím velmi vědomého posilování vlastního vlivu Ameriky, a to měkkými i tvrdými

[3] Der Krieg und die Volkswirtschaft: Zwischen Zukunft und Vergangenheit nach 16 Monaten Wirtschaftskrieg (Münster: Borgmeyer, 1915).

prostředky, nad zeměmi a regiony po celém světě. Tento termín tedy odkazuje na americkou formu globálního kulturního imperialismu.

Amerikanizace je nejvýraznější v poválečné Evropě, kde ještě nedávno liberálně demokratičtí spojenci a komunistický Sovětský svaz zvítězili a rozdělili si Evropu mezi sebou. Po rozpadu Sovětského svazu USA rychle rozšířily své politické a kulturní vlivy také do východní Evropy. Z tohoto důvodu má americký vliv na evropskou politiku, ekonomiku a kulturu dalekosáhlý dopad ve většině oblastí.

Antiliberalismus

Antiliberalismus je základním prvkem tradice evropské nové pravice, která se staví proti globalistickému, rovnostářskému a individualistickému světonázoru charakteristickému pro liberalismus. Zatímco liberalismus odmítá jakoukoli formu tradice i etnické a kulturní identity a v nejlepším případě je redukuje na zaměnitelné veličiny v rámci systému řízeného čistě ekonomikou a byrokracií, právě tyto hodnoty tvoří samotný základ politických postojů a teorií nové pravice. Kritika liberalismu ze strany Nové pravice není primárně namířena proti „tržnímu hospodářství“ jako takovému nebo proti zdravým projevům individualismu, ale proti konkrétním formám liberalismu jako ideologie a praxe, které lze z dobrých důvodů považovat za škodlivé.

Antirasismus, diferenciální

Diferenciální antirasismus je odpovědí nové pravice, a zejména GRECE, na to, co je považováno za nedostatek respektu k

rozdílům, které jsou charakteristické pro univerzální antirasismus. Autorem tohoto pojmu je zakladatel GRECE a její hlavní ideolog Alain de Benoist. Benoist navrhuje diferenciální antirasismus, který se staví proti rasovým hierarchiím a respektuje rozdíly mezi různými národy. Odmítá veškeré pokusy o hodnotové soudy typu „lepší“ nebo „horší“ v souvislosti s rasami.

Antirasismus, univerzální

Univerzální antirasismus je filozofie nebo postoj, který považuje všechny lidské rasy a etnika za v zásadě stejné, bez jakýchkoli rozdílů v charakteristikách. Univerzální antirasismus popírá vědecky prokázané, vrozené rozdíly, které vedly k etnickému pluralismu světa, a proto se snaží bojovat proti názorům a politickým modelům, které tento pluralismus odmítají. V praxi je tento boj zaměřen především na lidi evropského původu, i když je možné (hlavně mimo Evropu a USA) najít příklady, kdy jedna etnická skupina odsoudila jinou za prosazování svých vlastních etnických zájmů, jako například ve válce etnických Arabů proti kmenům Fur, Zaghawa a Masalit v oblasti Dárfúru v Súdánu. Obecně platí, že univerzální antirasismus podporuje etnické sebeuplatnění menšin, pokud daná menšina není evropské povahy. To je odůvodňováno odkazy na převážně imaginární, zvěcnělé pojmy, jako je „privilegium bílých“. Termín antirasismus se obvykle používá jako synonymum pro univerzální antirasismus. Termín se však vztahuje i na diferenciální antirasismus.

Archeofuturismus

Archeofuturismus je název, který Guillaume Faye dal projektu zaměřenému na spojení archaických, tradičních způsobů vztahu k světu s ultramoderními a futuristickými technologiemi. Faye definuje svůj archeofuturismus na filozofickém základě, který nazývá vitalistickým konstruktivismem a který čerpá z myšlenek Nietzscheho a některých postmodernistů. Faye popisuje vitalistický konstruktivismus jako anti-egalitární a říká, že zastává realismus, organickou a nemechanickou mentalitu, úctu k životu, sebekázeň založenou na autonomní etice, humanitu (opak „humanitarismu“) a zabývání se bioantropologickými problémy, včetně problémů etnických skupin, jakož i „historickou a politickou vůlí k moci, estetickým projektem budování civilizace a faustovským duchem“.[4] Archeofuturismus je tedy aplikací vitalistického konstruktivismu v sociální a politické realitě.

Fayeho přesvědčení o nevyhnutelnosti a nutnosti realizace archeofuturismu vychází z toho, co nazývá konvergencí katastrof.

Aristokracie

Aristokracie je termín odvozený z řeckého slova aristas, „nejlepší“ (původně „nejvhodnější“), a kratein, „vládnout“. Znamená tedy „vláda nejlepších“. V evropské historii byla aristokracie obvykle synonymem šlechty a monarchie. Podle středověké aristokratické koncepce společnosti se určitá společenská třída rodila do privilegovaného postavení s právem

[4] Guillaume Faye, Archeofuturism: European Visions of the Post-Catastrophic Age (Arktos: Londýn, 2010), s. 58.

a povinností vládnout společnosti. Její legitimita částečně vycházela z církve a křesťanství a byla a je, tam kde ještě existuje, typicky dědičná.

Se vznikem nových společenských tříd byly základy moci aristokracie podkopány. Francouzská revoluce v roce 1789 ukončila postavení francouzské aristokracie. V jiných částech Evropy, například ve Švédsku, byla aristokracie rozpuštěna za méně násilných okolností v průběhu devatenáctého století, zatímco ruská šlechta byla vyhubena bolševiky během ruské revoluce v roce 1917.

V praxi se ve všech společenských systémech vyvíjejí různé typy elitní vlády, přičemž kritéria pro příslušnost k ní jsou srovnatelná, i když často nižší, než kritéria tradičního aristokratického ideálu.

Asimilace

Asimilace označuje úplné ztracení identity jednotlivce nebo etnické skupiny v jiné, nejčastěji většinové populaci dané země. Populistické strany pravice často prosazují asimilaci přistěhovalců jako alternativu k integraci nebo multikulturalismu. Asimilace v tomto kontextu znamená, že lidé by se měli vzdát své stávající kulturní nebo etnické identity a přijmout novou.

Ve veřejné diskusi se asimilace nebo integrace stále navrhují jako alternativy k multikulturalismu (multikulturalismus je chápán jako názor, že oddělené etnické a kulturní skupiny mohou a měly by žít společně na stejném území a ve stejném státě, aniž by jedna dominovala druhé, a že

by všechny měly přijmout kulturu, která je spojením původní kultury různých skupin). Myšlenka asimilace se stala v důsledku vývoje na počátku 21. století do značné míry irelevantní, protože masová imigrace znemožnila kulturní a etnickou asimilaci bez použití nepřiměřených a donucovacích opatření.

B

Biopolitika

Biopolitika je termín, který vytvořil Michel Foucault. Foucault popsal biopolitiku jako umění vykonávat moc prostřednictvím regulace biologie lidí – moc nad těly, životem a smrtí. Biopolitika funguje jak na mikro, tak na makro úrovni a řídí životní podmínky obyvatelstva. Podle Foucaultovy definice je biopolitika politizací života samotného.

Jako politický a sociální fenomén má biopolitika dlouhou historii a lze ji považovat za přijímanou praxi, která tvoří součást výkonu moci moderního územního státu. Jedná se tedy o kontrolu fyzických okolností života občanů státu, jako je fyzické a duševní zdraví. Základním příkladem biopolitiky jsou různé formy projektů v oblasti veřejného zdraví.

Biokultura

Biokultura je vzájemné působení kultury a biologie. Člověk je kulturní a biologická bytost v tom smyslu, že kromě svého biologického dědictví si vyvinul „druhou přirozenost“ v podobě kultury.

Zatímco biologické podmínky se vyvíjejí pomalu a zůstávají tedy relativně konstantní, kultura se v průběhu času projevuje proměnlivějším způsobem. Ale i kultura má své konstanty, které společně vytvářejí a obnovují odpovídající identitu mezi účastníky dané kultury. Tato biokultura je ústředním prvkem koncepce identity nové pravice.

Společná evropská biokultura má historii, která sahá nejméně 40 000 let do minulosti. Navzdory kulturním rozdílům během tohoto období představuje tato biokultura společného jmenovatele, který spojuje národy Evropy do jedné primární skupiny a dává smysl hovořit o specifické metaetnické identitě a usilovat o ni.

D

Dějiny, konec

Konec dějin je často diskutovaná teze amerického neokonzervativního myslitele Francise Fukuyamy, v níž postuloval, že konec studené války bude znamenat také konec ideologických sporů ve světě, protože liberální demokracie a kapitalismus údajně prokázaly svou nadřazenost nad všemi ostatními ideologiemi a zvítězily. Pozdější vývoj, zejména vzestup politického islamismu a neliberálních demokracií, jako je Čína, do značné míry prokázal, že se alespoň částečně mýlil. Pro mnoho západních politiků a odborníků je globální vítězství liberalismu konečným cílem, jehož význam daleko přesahuje blahobyt a bezpečnost národů, které mají spravovat a informovat.

E

Egalitarismus, anti-egalitarismus

Egalitarismus je názor, že lidé mají ve všech ohledech stejnou hodnotu a mají nebo by měli mít stejné možnosti, volby a zdroje. Jeho nejradikálnějším projevem je komunismus.

Anti-egalitarismus naopak uznává přirozené rozdíly a jejich význam pro utváření společnosti. Mechanická kvantitativní měření nelze aplikovat na všechny jedince, protože každý z nich musí být posuzován podle svých osobních schopností a sklonů. Tyto rozdíly by měly být využity k určení rozdělení úkolů a funkcí v daných kontextech, stejně jako v celé společnosti.

Podle anti-egalitarismu je toto rozdělení jednoznačně prospěšné a rozdíly nejsou nutně kategorizovány podle toho, jak jsou „dobré“ nebo „špatné“. Jsou spíše vnímány jako spolupracující, doplňující se části, které společně tvoří organickou, sociální a jedinečnou kulturní jednotku, která pak může tvořit základ pro komunitu. Tato úvaha souvisí s myšlenkami nové pravice o organickém humanismu a demokracii, jakož i s právem na odlišnost.

Etnicita

Etnická skupina je soubor lidí, kteří se navzájem identifikují na základě společných dědičných, sociálních, kulturních, jazykových a národních zkušeností. Členství v etnické skupině je definováno sdílením společných věcí, jako je kulturní dědictví, předkové, zakládající mýty, historie, země, jazyk a/nebo dialekt, náboženství, vzhled, genetika, mytologie a rituály, jídlo, oblečení, umění a mnoho dalších faktorů. Přesný

stupeň a kombinace těchto různých složek přispívají k utváření etnicity, která představuje rozdíly mezi různými etnickými skupinami.

Etnocentrismus

Etnocentrismus je termín používaný k popisu toho, jak etnická skupina nebo osoba patřící k takové skupině vnímá okolní svět z hlediska své vlastní perspektivy a zájmů. Termín vytvořil americký sociální vědec William Graham Sumner (1840–1910).

Sumnerova původní definice etnocentrismu byla názor, že skutečnost, že člověk patří do své vlastní skupiny, představuje ústřední bod, ze kterého je hodnocen zbytek světa. Historie, kultura, normy, zvyky a jazyk samotné skupiny jsou měřítkem používaným při vztahu k jiným skupinám.

Etnocentrismus je a vždy byl základním orientačním bodem všech národů a kultur v průběhu historie. Příklady lze najít v historii starověkého Egypta, Indie, arabského světa, Japonska, Židů, Číňanů, středoamerických indiánů a všech dalších etnických skupin a kultur, o kterých máme nějaké znalosti.

Etnocentrismus je někdy stavěn do kontrastu s kulturním relativismem – názorem, že každá kultura a každý člověk by měli být chápáni a posuzováni podle svého vlastního vnitřního kontextu. Obě perspektivy byly kritizovány za to, že obecně směřují k relativismu hodnot a ztěžují obhajobu takových věcí, jako jsou univerzální lidská práva. Nová levice a postkoloniální teoretici mají tendenci prosazovat etnocentrismus pro

„podřízené“ skupiny, ale skromný universalismus pro ostatní – a zejména pro Evropany.

Etnokracie

Etnokracie je společnost, ve které většinu moci ve státě nebo na území drží především konkrétní etnická skupina, kterou může tvořit původní obyvatelstvo nebo v některých případech menšiny, které se sem dostaly imigrací. Příklady států, které lze považovat za etnokracie, jsou Jihoafrická republika v době apartheidu, Izrael, Estonsko a Lotyšsko.

Etnomasochismus

Být etnomasochistou znamená vnímat a přistupovat k vlastní etnické identitě s pocitem hanby, podezření a/nebo pohrdání. Ve své současné evropské podobě vnímá etnomasochismus etnicitu z manichejského, dualistického pohledu, kdy je lidstvo rozděleno na „bílé“ a „barevné“ národy, přičemž první z nich má vůči druhým inherentní morální povinnost. Opačný nebo dokonce nuancovaný pohled na mocenské vztahy a vinu je z pohledu historie a společnosti, který zastávají bílí etnomasochisté, nemyslitelný. Etnomasochismus je konstruován a projevuje se jak na kolektivní, tak na individuální úrovni, formálně i neformálně, a to jak jako emocionální stav, tak v podobě ideologicky založených úvah. Podobným americkým termínem je „bílá vina“ (White guilt).

Etnomasochismus se pěstuje především v zemích, které byly ovlivněny myšlenkami spojenými s kritickou teorií, a tedy s kulturním marxismem. Jakékoli nedostatky ze strany etnických menšin jsou obvykle přičítány evropským národům.

Prostřednictvím masivní propagandy – hlavně v médiích, ale také ze strany různých etnických a politických zájmových skupin – jsou evropské národy nevědomky podmíněny k tomu, aby převzaly odpovědnost za problémy, které údajně vyplývají z karikatur událostí z jejich historie, ale ve skutečnosti jsou často výsledkem současných selhání neevropanů a těch, kteří je podporují.

Etnické povědomí

Etnické povědomí je obecný pojem, který lze použít k popisu buď politické orientace, v níž hraje důležitou roli etnicita a sounáležitost, nebo nárůstu etnického cítění v určité skupině.

Když několik etnických skupin pocházejících z radikálně odlišných prostředí interaguje v rámci daného geografického nebo politického území, často dochází k sociálním napětím mezi nimi. Jedním z důvodů je posílení etnického vědomí u většinové populace v důsledku přítomnosti jiných etnických skupin, které v reakci na to mají tendenci zdůrazňovat a posilovat své odlišné kulturní a etnické znaky. Tuto dynamiku lze věrohodně považovat za jedno z vysvětlení mnoha problémů spojených s multikulturalismem a masovou imigrací. Menšiny mají tendenci se semknout a posilovat své etnické zvláštnosti, zatímco většinová kultura reaguje na nově příchozí s nepřátelstvím.

Eugenika

Eugenika je aplikovaná věda, často doprovázená společenským hnutím, jejímž cílem je zlepšit dědičné vlastnosti určité

skupiny. Obvykle se prosazuje v souvislosti s lidskými skupinami.

Termín je odvozen z řeckého slova eugenes (dobře rozený).

Eugenika byla považována za úzce spjatou s rasovými teoriemi. Ve Švédsku i v jiných zemích se v průběhu dvacátého století termíny „rasová hygiena“ a „rasové zlepšení“ používaly zaměnitelně s termínem „eugenika“. Eugenika se však nemusí nutně omezovat na konkrétní etnické skupiny nebo rasy, ale teoreticky by mohla být aplikována na celý lidský druh nebo na čistě umělé skupiny, jako jsou všichni obyvatelé dané oblasti, bez ohledu na jejich genetickou blízkost. Eugenika byla také, na poněkud vratkém základě, spojována se sociálním darwinismem.

Eugenická politika se může lišit od kontrolovaného rozmnožování (nazývaného „šlechtění“ v případě rostlin nebo zvířat) až po „měkčí“ politiky, jako jsou jednoduché informační kampaně nebo ekonomické pobídky k výchově dětí zaměřené na konkrétní skupiny.

Evropa

Evropa je původní vlast evropských národů a vždy bude tou nejdůležitější, stejně jako jedním ze sedmi kontinentů světa.

Eurosibiř

Tento termín vytvořil francouzský filozof Guillaume Faye, který používá pojmy Eurosiberia nebo Septentrion k popisu geopolitické a biokulturní entity, za kterou bojuje. Eurosibiř

zahrnuje Evropu a asijskou část Ruska, od Atlantiku po pobřeží Tichého oceánu. Faye si ji také představuje jako možnou politickou entitu v budoucnosti.

G

Geopolitika

Geopolitika je vědecká disciplína, která studuje politické, sociologické a historické dimenze geografie světa, včetně toho, jak geografie ovlivňuje jazyk, kulturu a politiku. Geografický prostor není vnímán jako utvářený pouze geologií, přírodou nebo různými populacemi, které v něm žijí, ale také politickými a sociálními principy, které se týkají skutečných i imaginárních území. Geopolitika je také metodou pro rozvoj zahraniční politiky, která se snaží porozumět a vysvětlit mezinárodní vztahy z hlediska geografických a demografických hledisek.

Termín „geopolitika“ byl poprvé použit na počátku 20. století švédským politikem a profesorem politologie Rudolfem Kjellenem. Kjellen se inspiroval teoriemi formulovanými sirem Halfordem J. Mackinderem a německým geografem Friedrichem Ratzelem.

H

Hierarchie

Hierarchie je organizace nebo systém, ve kterém jsou role účastníků pečlivě definovány z hlediska autority a podřízenosti, jakož i z hlediska toho, jak jsou konkrétní povinnosti přidělovány konkrétním segmentům v rámci této organizace, které disponují specifickými kvalifikacemi a zdroji nezbytnými

k jejich plnění. Na rozdíl od demokratických a socialistických společenských systémů, v nichž si celý kolektiv udržuje autoritu nad každým jednotlivcem prostřednictvím zástupců, nebo totalitních forem organizace, v nichž totéž činí diktátor nebo jediná strana, hierarchické struktury organizované na tradičním základě umožňují zavést širokou autonomii v rámci každé konkrétní úrovně a omezit politickou kontrolu na ty sektory, kde je to nezbytné pro fungování společnosti jako celku.

Hierarchický princip ilustruje lépe než cokoli jiného nejvýznamnější paradox dominantního egalitářského paradigmatu. Moderní ideologie má tendenci teoreticky odmítat jakoukoli formu hierarchie a autority, zatímco v praxi je udržuje velmi živé. Názory akademiků a odborníků mají mnohem větší váhu než názory ostatních; někdy z dobrého důvodu, jindy – jako v případě profesorů genderových studií a novinářů se správnými názory – bez jakéhokoli zjevného důvodu. Politici daleko překračují mandáty, které jim byly formálně uděleny vůlí lidu, a ignorují realitu stejně jako ignorují přání obyvatelstva, které tvrdí, že zastupují. Formy hierarchie i totalitní tendence žijí a prosperují v naší údajně tolerantní liberální demokracii, stejně jako pokrytectví.

I

Identita

Pojem identita, odvozený z latinského slova idem („stejný“), označuje vlastnosti a sebeidentifikaci jednotlivce nebo skupiny lidí, u nichž se předpokládá, že jsou v průběhu času neměnné.

Etnickou identitu lze považovat za ústřední prvek dobře fungujících společností (viz Etnicita).

Imperium

Imperium (v latině znamenající „velení“, „autoritu“ nebo „vládu“) původně označovalo autoritu římského úředníka, která mu byla udělena senátem na omezenou dobu a obvykle v omezené oblasti působnosti. Později se toto slovo stalo synonymem pro větší politický organismus, který rovněž vykonával autoritu nad svými poddanými.

Imperium lze definovat jako formu sociální a politické organizace charakterizovanou centrem (tradičně císařem), které představuje náboženský nebo posvátný princip. Všechny tradiční říše byly založeny na tomto principu. Kromě toho tento koncept umožňuje značnou míru pluralismu a autonomie regionálních, náboženských nebo profesních skupin, které v něm existují.

Imperialismus

Imperialismus je teorie nebo praxe, která prohlašuje právo jednoho národa, ekonomické struktury nebo ideologické orientace vládnout nad územími jiných. Historicky byl imperialismus založen na různých fázích vývoje nebo schopnostech různých etnických skupin, takže národy, které byly (podle vlastního hodnocení) považovány za vyspělejší, převzaly vedoucí roli nad ostatními, která byla často ustavena prostřednictvím války, kulturní subverze a/nebo ekonomického vykořisťování. Dnes je hlavním projevem imperialismu globální expanze moderní západní liberální demokracie a její

ideologie lidských práv, jakož i ekonomické a politické zájmy s nimi spojené. Vztahy Číny s ostatními zeměmi podél Tichého oceánu, jakož i masivní expanze této země do Afriky, byly některými komentátory interpretovány jako latentní forma imperialismu, i když ještě nedosáhla své zralosti.

Individualismus

Individualismus je základní hodnotou liberalismu a klade důraz na potřeby jednotlivce nad potřeby společenství. Jedinec je tak vnímán jako jediný základ společnosti. Bylo by skutečně obtížné popřít ústřední politický význam jednotlivých lidských bytostí, protože jsou to nakonec konkrétní osoby, které prožívají a jsou ovlivňovány politickými a sociálními okolnostmi. Jako primární nebo jediný nástroj k interpretaci politické reality a přijímání politických rozhodnutí je však individualismus ze své podstaty problematický, protože má tendenci ignorovat zjevné strukturální faktory, jako je etnicita, kultura a společné zájmy. Není také jasné, jak lze o atomizovaném jednotlivci říci, že má nějaká „práva“ na základě pouhé skutečnosti, že existuje, na rozdíl od získání těchto práv v souvislosti s rolí, kterou zastává jako součást skupiny. Jako zastřešující normativní systém vede radikální individualismus k sebedestrukci, protože etnické a politické skupiny, které spolupracují, mohou vždy podkopat a překonat jakoukoli skupinu, jejíž členové postrádají solidaritu uvnitř své skupiny. Z tohoto důvodu radikálně individualistický liberalismus ničí nejen skupinu nebo lidi, kteří jej absolutně uplatňují, ale také hodnoty, které tvrdí, že hájí.

Interregnum

Interregnum je období spojující konec jedné éry s počátkem nové. Jedná se o přechodné období a potenciální bod zlomu, ve kterém nové myšlenky a pohledy na svět bojují o to, aby se staly dominantními v budoucnosti.

Někteří filozofové charakterizovali současnost právě jako takové přechodné období, které znamená konec modernity.

K

Katolická sociální nauka

Sociální učení katolicismu je založeno na politických a sociálních doktrínách, které historicky hájila katolická církev. Jeho hlavním bodem je vytvoření katolických států, v nichž se tradiční učení církve odráží ve všech institucích a ve všech vztazích mezi lidmi. Důležitými tématy jsou posvátnost manželství, zákaz potratů a antikoncepce, právo rodičů vychovávat své děti před státem, odpor k tomu, co je považováno za falešné náboženské učení, jako je islám, a omezení státu ve vztahu k občanské společnosti. Katolické sociální učení je kontrarevoluční a úzce spojené s monarchismem.

Konzervativní revoluce

„Konzervativní revoluce“ je na první pohled protichůdný pojem, který se vztahuje hlavně k myšlenkám, které kolovaly v některých intelektuálních kruzích v Německu v době Výmarské republiky. Tyto myšlenky tvořily radikální kritiku liberálního programu Francouzské revoluce (viz 1914, Myšlenky roku). Nietzsche je často zmiňován jako jeden z jejích významných předchůdců a za součást konzervativní revoluce jsou

považováni mimo jiné myslitelé jako Ernst Jünger, Oswald Spengler, Carl Schmitt a Martin Heidegger.

Tento termín vytvořili a zavedli básník Hugo von Hofmannstahl a právník a politický teoretik Edgar Julius Jung. Nejvýznamnějším historikem konzervativní revoluce je Armin Mohler, který podrobně popsal její myšlenky ve své práci Die Konservative Revolution in Deutschland 1918-1932.[5]

Kontrarevoluční

Myslitelé a hnutí jsou definováni jako kontrarevoluční v tom smyslu, že se staví proti revolučním silám, které po staletí rozkládají tradiční Evropu, a proto odporují dědictví francouzské revoluce a jejím ideálům. Příklady autorů této tradice jsou Joseph de Maistre, Plinio Correa de Oliveira a Thomas Molnar. Jedním z prvních a nejznámějších příkladů kontrarevolučního povstání je vzpoura ve Vendée ve Francii v polovině 90. let 18. století, ale v celé Evropě docházelo v moderní historii k častým povstáním na obranu tradičních hodnot a hierarchií kontinentu. Švédská Dackova válka z roku 1542 může být považována za kontrarevoluční povstání, protože mimo jiné bránila organické instituce i tradiční slavení katolické mše.

Ve francouzském kontextu jsou slova legitimista a monarchista prakticky synonymem pro kontrarevolucionáře; příkladem je Charles Maurras a organizace, kterou založil, Action Française. Dalšími příklady hnutí bojujících za

[5] Die konservative Revolution in Deutschland 1918–1932: Grundriß ihrer Weltanschauungen (Stuttgart: F Vorwerk, 1950).

monarchii, místní a regionální svobodu a katolický nebo jiný druh křesťanského tradicionalismu jsou carlismus ve Španělsku, bílé strany v ruské a finské občanské válce a Cristeros v Mexiku, kteří bojovali proti zednářskému státu, který tam byl založen ve 20. letech 20. století. Dollfuss v Rakousku, Franco ve Španělsku a Salazar v Portugalsku jsou dalšími příklady více či méně explicitních kontrarevolucionářů.

Konvergence katastrof

Konvergence katastrof je termín, který Guillaume Faye používá k popisu situace, kdy modernita čelí sérii závažných katastrof, které se odehrávají v krátkém časovém úseku a které jsou podle Fayeho důsledkem nedostatků modernity, liberalismu a egalitarismu. Faye tvrdí, že tyto katastrofy číhají hned za rohem a pravděpodobně k nim dojde ještě během našeho života.

Mezi možné katastrofy, které Faye identifikuje, patří ekologický, ekonomický a sociální kolaps; etnické konflikty a občanská válka; a války a terorismus v dosud nevídaném měřítku. Součástí jeho scénáře je i nějaká forma třetí světové války a konflikt mezi stárnoucí severní polokoulí/Septentrionem a revanšistickým globálním Jihem.

Faye tvrdí, že tato série katastrof vyvolá reakci evropských národů v podobě archeofuturismu (viz výše). Pokud nebudou jednat, zahynou.

Tato teorie je podobná té, kterou navrhl Immanuel Wallerstein ve své knize The End of the World as We Know it.[6]

Kosmopolitismus

Kosmopolitismus je názor, že všichni lidé společně tvoří celkovou komunitu na základě své společné biologické lidskosti. Opakem kosmopolitismu je komunitarismus, který hovoří o skutečně existujících komunitách a příslušnostech a popírá existenci jakéhokoli nadřazeného universalismu, který by je všechny činil v zásadě stejnými. Přísný kosmopolitismus považuje všechny zprostředkovatele, kteří odlišují jednotlivce nebo skupiny od předpokládané obecného lidství, za neetické nebo falešné, a je proto nepřátelský vůči národnosti, etnicitě a náboženskému particularismu. Cílem kosmopolity se stává, ať už explicitně nebo implicitně, světový stát, a tedy koncept světového občanství v protikladu k národní, regionální, etnické nebo náboženské identitě.

Moderní kosmopolitismus vznikl v období osvícenství, kdy představoval aplikaci univerzálních ideálů na pojetí občanství. Kosmopolitismus lze dnes definovat jako zakládající mýtus globalizace, i když jej jako realitu vnímají pravděpodobně jen nepatrné elity v oblasti obchodu, podnikání, masových médií a akademické sféry.

Kulturní boj

Kulturní boj lze z našeho pohledu popsat jako intelektuální a kreativní obranu evropské kultury. Politický boj, který není

[6] The End of the World as we Know it (Minneapolis: University of Minnesota Press, 1999).

doprovázen, odůvodněn a podporován kulturním bojem, je odsouzen k neúspěchu.

Dynamická kultura založená na etnické identitě je – spolu s základem, který tvoří samotný lid – podmínkou pro přežití národa. Politická hnutí, která zanedbávají kulturní boj a odmítají se zapojovat do kulturních aktivit zaměřených na podporu identity, nikdy nedosáhnou trvalé sociální změny.

Kulturní boj se nemůže omezovat pouze na obranu našeho dědictví a tradic nebo na posilování našeho historického vědomí – musí zahrnovat také naši kreativitu. K záchraně evropské kultury nestačí pouze odsoudit její ničení – její záchrana vyžaduje dobře naplánovanou, konstruktivní a strategickou protiakci.

Kultura

Kultura je vědomé zdokonalování intelektuální, umělecké, sociální a duchovní sféry. Zahrnuje náboženství, umění, vědu, vzdělávání, výchovu dětí, světový názor, zvyky, mravy a vše, co není striktně biologické v omezeném smyslu. Kulturní otázky se týkají duchovních úkolů společnosti. Někdy se tento pojem staví do kontrastu s přírodou.

V běžném použití se tento pojem obvykle vztahuje k vnějším atributům dané společnosti. Mezi tyto atributy patří například umění, poezie, jídlo, tanec a další konkrétní jevy, které lze vidět nebo se jich dotknout. V hlubším smyslu lze kulturu vnímat jako základní vlastnosti národa, které daly vzniknout jeho vnějším atributům, takže viditelná kultura je

odrazem základních charakteristik obyvatelstva. Z tohoto pohledu je národ svou kulturou a kultura je svým národem.

Kulturní marxismus

Kulturní marxismus je široký pojem odkazující na zastánce kritické teorie a obecněji na metapolitický vliv levice na politický a společenský diskurz. Kulturní marxismus je metaideologie založená na kvazimarxistické analýze mocenských struktur a vzorců dominance. Zjednodušeně řečeno, klasický marxismus předpokládá, že kapitalismus vytváří společnost, v níž jsou mocenské vztahy mezi dominantní a pracující třídou nevyvážené, což zase vede k sociálním napětím, která mohou a musí být v dlouhodobém horizontu vyřešena vytvořením beztřídního sociálního systému. Kulturní marxismus naopak diskutuje vzorce dominance v oblastech, jako jsou tyto:

- Pohlaví (muž/žena)
- Rodina (nukleární rodina/alternativní rodina)
- Sexuální orientace (heterosexualita jako základ společnosti/LGBT)
- Rasa (nejčastěji běloši/neběloši)
- Kultura (evropská/neevropská, západní/nezápadní)
- Náboženství (křesťanství, racionalismus/ateismus, obvykle doprovázené prosazováním islámu a jiných menšinových náboženství)

Kulturní marxismus na akademické úrovni využívá Kritickou teorii k zpochybňování norem a standardů a ke změně kultury ve prospěch údajně utlačovaných skupin a v neposlední řadě i

jejich samozvaných zástupců (samotných kulturních marxistů). Populární a propagandistickou manifestací kulturního marxismu je takzvaná „politická korektnost“, v rámci které mocné mediální kanály a sociální vědci stanovují jako povinnost zpochybňovat normy a udržovat bezvýhradně příznivý pohled na skupiny, které jsou prezentovány jako utlačované. V důsledku toho se duch doby mění ve prospěch feminismu, multikulturalismu, práv LGBT, ateismu atd. Kritika bílých, heterosexuálních, křesťanských bílých mužů žijících v nukleárních rodinách za to, že jsou zároveň beznadějně nudní a ohavní utlačovatelé, je ústředním bodem kulturního marxistického levicového hnutí a všech, kteří jsou pod jeho vlivem.

Zatímco komunismus, jak jej představoval Marx, nabízel řešení třídního konfliktu v utopickém sociálním systému, kulturní marxismus nabízí, i na čistě teoretické úrovni, pouze pustou formu věčného boje mezi stále užšími skupinami uražených menšin. Jediným významným důsledkem, který by jeho širší uplatnění mohlo mít, je konečné vymizení evropské kultury, což by poněkud ironicky eliminovalo veškeré tendence k toleranci vůči těm skupinám, které údajně těží z celého tohoto procesu.

V praxi kulturního marxismu lze najít ambici definovat a redefinovat slova a pojmy, aby je bylo možné politicky využít. Ovlivňováním běžného používání jazyka zavádí kulturní marxismus nové vnímání toho, co znamená říkat nebo myslet určité věci. Přejmenování nelegálních imigrantů na „pracovníky bez dokladů“ a etnické diskriminace na „pozitivní

akci“ jsou dva americké příklady tohoto typu zkreslení v praxi. Švédská média jsou tak plná neologismů, že některé konstrukce nemají v jiných jazycích žádný odpovídající výraz.

Kořeny tradice myšlenek, které nazýváme kulturním marxismem, lze najít v tom, co se běžně označuje jako Frankfurtská škola, ale není jasné, kdo přesně tento termín vymyslel. Autoři jako Douglas Kellner, Paul Gottfried, Christopher Lasch, Kevin MacDonald, Michael E. Jones, William Lind, Tomislav Sunic a Pat Buchanan tento termín používali. Kellner, sám zastánce Kritické teorie, jej definoval jako vývoj marxismu dvacátého století a uvedl, že ambicí západních marxistů je aplikovat marxistickou teorii na kulturní jevy a jejich vztah k ideologii a výrobním prostředkům.

Kevin MacDonald, Paul Gottfried, Michael E. Jones a William Lind rovněž rozvedli tendenci pozdních západních marxistů, počínaje Maxem Horkheimerem, spojovat marxistickou sociologii s freudovskou psychoanalýzou. Jedním z příkladů je kritika křesťanských bílých mužů v díle Theodora Adorna The Authoritarian Personality (1950)[7], které zahrnuje sociologické a psychologické „pozorování“ a analýzy s cílem definovat rodičovství, hrdost na vlastní rodinu, křesťanství, dodržování tradičních obecných rolí a postojů k sexu a lásku k vlastní zemi jako patologické jevy.

Tato tendence patologizovat názory a životní vzorce, které nejsou v souladu s jeho vlastními politickými cíli, je charakteristická pro kulturní marxismus. Odlišné názory jsou

[7] The Authoritarian Personality (New York: Harper, 1950).

často vnímány jako iracionální strach z neznáma – fobie. Kulturní marxismus tvrdí, že je tolerantní k odlišným názorům, s výjimkou všech názorů, které se jakýmkoli významným způsobem liší od jeho vlastních. Člověk, který nechce žít jako menšina v oblasti ovládané muslimskými islamisty, může být označen za „islamofoba“, protože je považováno za fobické a nemocné chtít žít v prostředí, kde je skutečná bezpečnost pro něj, jeho rodinu a jeho děti a kde může skutečně žít mezi lidmi, kteří jsou mu etnicky a kulturně podobní – což pro kulturního marxistu nemá žádnou hodnotu.

Ve společnostech s převážně evropským obyvatelstvem kulturní marxisté vždy považují většinové obyvatelstvo za privilegované a utlačovatelské, bez ohledu na to, jaké etnické mocenské vztahy a demografické poměry ve skutečnosti v analyzovaných oblastech nebo sférách existují, bez ohledu na to, zda se utlačované menšiny rozhodly do těchto oblastí imigrovat, a bez ohledu na to, zda ve skutečnosti dochází k nějakému zjevnému útlaku. Naopak, toto se nevztahuje na Jižní Afriku, kde je evropská menšina vystavena masivní soudní a institucionální diskriminaci, nemluvě o tom, že je v alarmujícím měřítku bita a vražděna. Bílé menšiny nejsou kulturními marxisty nikdy vnímány jako utlačované skupiny, pokud jsou jejich členové ekonomicky nebo politicky úspěšní.

Kulturní nacionalismus

Kulturní nacionalismus (švédsky: Kulturnationalism) je termín používaný k rozlišení švédských nacionalistů, kteří prosazují asimilaci nebo integraci imigrantských skupin, od nacionalistů, kteří prosazují repatriaci nebo segregaci imigrantských skupin,

které nelze asimilovat. V důsledku stále rostoucí masové imigrace v posledních desetiletích a s tím související nemožnosti asimilace nebo integrace dotyčných skupin ztratil tento pojem značnou část svého významu.

L

Legitimace, negativní

Negativní legitimace je termín používaný Guillaume Fayem k popisu politických organizací, které legitimizují svou vlastní mocenskou pozici, hlavně tím, že veřejnosti hrozí potenciálními důsledky vzestupu konkurenční politické síly. Tento jev je typický pro Francii, kde zavedené strany tvrdí, že pravicová Národní fronta představuje hrozbu pro demokracii a mír, což legitimizuje jejich vlastní mocenskou pozici. Ve Švédsku nabrala tato tendence, stejně jako v mnoha jiných případech, absurdní rozměry. Mnozí politici ve švédském riksdagu (národním parlamentu), stejně jako mnozí představitelé mainstreamových médií, tráví téměř stejně mnoho času rozvádění domnělých nebezpečí Švédských demokratů, jako mluvením o skutečných sociálních a politických otázkách nebo o svých vlastních politických názorech.

Liberalismus

Liberalismus, v evropském smyslu tohoto pojmu, je ideologie, která předpokládá, že národ tvoří soubor jednotlivců, kteří mají stejná práva a obývají dané území. Stát lze z liberálního pohledu přirovnat k veřejně obchodovatelné společnosti a občany k jejím partnerům nebo vlastníkům. Stát vzniká na základě vzájemné dohody všech občanů, a proto podléhá jejich

kolektivní vůli, která se určuje volbami. Z tohoto pohledu vznikly průmysl a obchod také díky úsilí konkrétních jednotlivců, a proto by se měly rozvíjet prostřednictvím konkurence a s minimálním zasahováním státu. Podle této doktríny se umožněním rozvoje rozumu jednotlivce pod vlivem politiky a ekonomiky dosahuje cíle liberalismu – největšího „štěstí“ pro největší počet občanů (utilitarismus). Nehmotné sociální faktory, jako je náboženství a tradice, mohou být tolerovány, ale musí být vyloučeny z fungování státu, aby jedna skupina občanů nepokoušela nutit ostatní přijmout své hodnoty a tradice.

Liberalismus je demokratický, kapitalistický a racionalistický. Vezmeme-li ho do logického extrému, nemůže být nikdy nacionalistický, protože jeho koncepční rámec nemůže nijak podstatným způsobem zohlednit lidské okolnosti spojené s etnicitou, jazykem, náboženstvím nebo kulturou. Jeho největší síla spočívá v ekonomické oblasti, kde jeho aplikace přinesla obrovské a působivé úspěchy. Jeho hlavní slabiny spočívají v tom, že jeho pohled na stát je mýtický, v tom smyslu, že je falešný, a že jeho antropologie, když je aplikována na cokoli mimo trh, neodpovídá tomu, co víme o charakteristikách a povaze lidských bytostí.

Lid, vůle

Vůle lidu je pojem, o kterém se diskutuje hlavně v demokraciích, ale který měl určitý význam i v komunistických a fašistických zemích. Tento termín popisuje ambici nebo vědomí společné lidu nebo velké většině občanů v národním státě.

Nejběžnějším pohledem na povahu vůle lidu v moderní době je, že se projevuje prostřednictvím všeobecných voleb nebo – jak to chápou anarchisté nebo libertariánští socialisté – prostřednictvím různých typů kolektivních akcí.

Mezi některými konzervativci, kteří byli inspirováni de Maistrem, najdeme představu, že vůle lidu se může projevovat jako instinkt mezi génii mladých lidí.

V pozdně moderních státech, jako je Švédsko, kde se pojem demokracie stává spíše otázkou udržování daných dogmat a hodnotových soudů než zastupování veřejnosti, jsou odkazy na vůli lidu nyní velmi vzácné.

M

Metapolitika

Metapolitika se zabývá šířením myšlenek, postojů a hodnot ve společnosti s dlouhodobým cílem dosáhnout hlubší politické změny.

Tento termín označuje metodu ovlivňování veřejného mínění, která nemusí být vázána na konkrétní stranu nebo program. Metapolitika je důležitým doplňkem běžné politické činnosti, ale nenahrazuje ji.

Od tajných společností francouzské revoluce po moderní think-tanky, lobbistické skupiny a zájmová sdružení byla metapolitika vždy nezbytná k přípravě půdy pro politické transformace společností i k posílení pozice zavedených režimů.

Typická metapolitická formace veřejného mínění působí v několika směrech: snaží se ovlivnit jak tvůrce politiky, tak širokou veřejnost. Ideologicky vzdělává aktivistickou elitu, ale také hledá cesty, jak oslovit širší publikum se svým poselstvím.

Modernita, modernismus

Modernita je termín, který mimo jiné odkazuje na sociální a politický řád, který se vyvinul z osvícenství a je založen na racionalistických a vědeckých principech a individuálních právech. Termín modernismus se často používá k popisu umění, kultury a hodnot, které souvisejí s tímto sociálním a politickým vývojem.

N

Národ, nacionalismus

Slovo nacionalismus pochází z francouzského nationalisme a také z latinského natio/natalis, což znamená „narození“. Souvisejícími slovy jsou nativity (narození) a nature (příroda), stejně jako francouzské Noel. Národy jsou, jak poněkud ilustruje původ slova, původně vyjádřením etnických a pokrevních vztahů a všechny formy nacionalismu jsou založeny na různých typech společenství a příbuzenství v rámci hranic daného národa. Zatímco etnický nacionalismus předchází a přesahuje dané státy, moderní nacionalismus obecně oslavuje konkrétní národní stát a jeho národy, kultury, historii a další lidmi vytvořené zvláštnosti.

Národní stát

Národní stát je stát, jehož obyvatelstvo tvoří převážně lidé jedné etnické skupiny. V ideálním případě se národní stát skládá z jedné etnické skupiny organizované jako společnost a vlastnící stát, který pokrývá určité území.

Nihilismus

Nihilismus, z latinského nihil („nic“), je filozofický názor, který tvrdí, že nic nemá vnitřní morální hodnotu nebo význam a že objektivní poznání a pravda neexistují.

Nepřímá genocida

Nepřímá genocida je genocida provedená bez použití přímého násilí. Pachatelé nepřímé genocidy se omezují na použití metapolitiky a právních a politických rozhodnutí k snížení porodnosti a k masové imigraci jiných etnik na území zamýšlených obětí. Ačkoli se metody liší od „běžné“ genocidy, výsledek a účel zůstávají stejné: decimovat nebo vyhladit cílové etnikum jako skupinu.

O

Organický humanismus

Organický humanismus vychází z pohledu na lidskou přirozenost, který úzce souvisí s anti-egalitarismem. Z tohoto pohledu lze živou komunitu, která utváří společnost a její obyvatele, přirovnat k živému organismu, v němž se jednotlivé části vzájemně doplňují a jsou na sobě závislé. Tato organická sociální komunita podporuje osobnost svých členů a asimiluje jejich odlišné a rozmanité schopnosti do komunity a kultury potvrzující identitu, která má společný původ a osud.

Organický humanismus lze přirovnat k mechanickému humanismu, v němž je člověk naopak přeměněn v konformního a kořenů zbaveného jedince a společnost je vnímána jako stroj, jehož součásti jsou zaměnitelné a nahraditelné. Evropská nová pravice se snaží vytvořit protiváhu tomuto mechanickému pohledu na společnost a využít organický humanismus k obraně kulturního pluralismu a práva na odlišnost a identitu.

Občanská společnost

Pojem občanská společnost v nejširším smyslu označuje všechny instituce a subjekty ve společnosti, které nejsou přímo podřízeny státu. Občanská společnost dané země může být považována za důležitý faktor, který určuje schopnost obyvatelstva vytvářet silný sociální kapitál.

V současném použití se tento pojem obvykle vztahuje na ty oblasti společnosti, které se samy organizují takovým způsobem, že nespadají do působnosti trhu ani státu. Příkladem mohou být církev, odbory, místní historické spolky, sportovní asociace a charitativní organizace.

P

Politická korektnost

Politická korektnost je pejorativní výraz, který se obvykle používá pro soubor hodnot a názorů, od nichž se jednotlivci nesmějí odchýlit, aniž by se stali obětí sociálních a/nebo mediálních sankcí. Tento termín se používá zejména k popisu údajně „citlivých“ inovací v jazyce, jejichž cílem je ovládnout veřejnou diskusi manipulací myšlenek lidí prostřednictvím jazyka.

V současné Evropě se tento termín používá především k označení sebestředného, levicového přístupu k politice a morálce, zejména v souvislosti s otázkami jako imigrace, sexuální deviace, multikulturalismus, demokracie a genderové role. Levicové postoje k těmto otázkám jsou běžně popisovány jako „politicky korektní“. Termín lze také použít pro metody používané k udržení hegemonie politicky korektního smýšlení.

Politickou korektnost lze obecněji chápat jako loajalitu k hodnotám, které jsou v dané společnosti považovány za samozřejmé, ale nesmí být chápána jako hodnoty, které zastává většina obyvatelstva. Spíše se vyznačuje hodnotami zastávanými jednotlivci, kteří sdílejí názory sociopolitických elit – takzvaného „establishmentu“.

Populismus

Populismus (z latinského populus, neboli „lid“) je politická doktrína nebo metoda, jejímž cílem je získat politické body a bránit domnělé zájmy lidu proti elitě. Populista se vyznačuje vůlí zastupovat určitý zájem (zájmy lidu), aniž by nutně měl nějaký konkrétní ideologický základ. Tento termín dnes používají masmédia k útoku na strany, které jsou kritické zejména vůči imigraci, ale v poslední době se také používá k označení levicových stran, které podstatným způsobem zpochybňují globalizaci, volný obchod nebo deregulaci.

Původ populismu lze hledat v pozdní římské republice, kde dvě politické frakce, populares a optimates, bojovaly o politickou nadvládu v římském senátu. Populares netvořili zástupci plebejské třídy, jak by se mohlo zdát, ale římští

patricijové, kteří si uvědomili, že politickou mocenskou základnu lze vybudovat získáním podpory prostého lidu. Prosazovali reformy, jako například posílení vlivu tribunů plebsu, přerozdělení státní půdy, poskytování přídělu chleba pro všechny římské občany atd.

Nejznámějším vůdcem této frakce byl Gaius Julius Caesar, který ukončil existenci republiky. Proti populares stála konzervativnější frakce optimates, jejíž politický program se soustředil na zachování republiky.

Moderní populismus má své kořeny v různých amerických politických hnutích.

Postmodernita

Postmodernita označuje stav, který nahrazuje modernitu (viz výše). Tento termín má mnoho různých významů v závislosti na kontextu, ve kterém je použit, ale jedna z nejrelevantnějších interpretací se zaměřuje na rozpad „velkého příběhu“, o kterém hovoří francouzský filozof Jean-Francois Lyotard ve své práci z roku 1979 nazvané The Postmodern Condition.[8] Zatímco osvícenství, devatenácté století a první polovina dvacátého století se vyznačovaly všezahrnujícími ideologiemi a velkými narativy, postmoderní společnost má tendenci být tvořena „malými narativy“. Malé skupiny a jednotlivci vytvářejí své vlastní, často nesourodé „narativy“, kterými se vztahují k okolnímu světu. Postmodernita tedy souvisí s jevy, jako je multikulturalismus, individuální narcismus, subkulturní

[8] The Postmodern Condition: A Report on Knowledge (Minneapolis: University of Minnesota Press, 1984).

egocentrismus a rozpad národů a států uprostřed rozpadu sociální soudržnosti v nesmyslné hádky o nepodstatných otázkách a stížnosti sebestředných frakcí.

Zastánci postmodernity se, jak lze předpokládat, nacházejí především na levici. Současně však proces rozpadu vytváří pro většinové obyvatelstvo Evropy příležitost navázat na příběhy, které byly přerušeny a potlačeny v době centralizovaných států a hodnotových systémů dvacátého století, založených na racionalistických principech a principech osvícenství. Francouzský think-tank GRECE diskutoval o tom, jak lze nástroje postmodernismu pochopit a využít k probuzení spícího ducha Evropy posílením představy o specificky evropském narativu existujícím vedle narativů jiných národů.

Právo na odlišnost

Právo na odlišnost je sloganem GRECE a obecněji Evropské nové pravice, který vyjadřuje význam obrany kulturního pluralismu a specifické kulturní identity každého národa proti homogenizačním silám globálního trhu. Liší se od multikulturalismu v tom, že prosazuje právo všech národů, včetně evropských, zachovat si svou vlastní odlišnou kulturu, namísto jejího rozpuštění ve větším „tavícím se kotli“.

R

Rasismus, rasisté

Rasismus je pejorativní termín, který se často používá k označení Evropanů, kteří se staví proti zjevně škodlivým politickým a sociálním tendencím souvisejícím s imigrací. Jako obecný termín se „rasismus“ používá k označení všeho od

jednotlivců, kteří se chovají hrubě nebo násilně vůči menšinám, až po racionální argumenty týkající se otázek, jako je imigrace a etnicita.

Tato nejasnost představuje výhodu pro ty, kteří hájí nepřiměřenou imigrační politiku, protože tím, že spojují rozumné argumenty a tvrzení s antisociálním chováním, mohou zabránit vzniku racionální diskuse, kterou by nikdy nemohli vyhrát.

Toto pojetí „rasismu“ a „rasistů“ také vytváří vnější skupinu, kterou různé elity ve společnosti, stejně jako radikální levice, mohou vykreslovat jako monstrózní „druhé“, aby se vyhnuly odpovědnosti za své vlastní názory a činy.

Region, regionalismus

Region je menší geografická a kulturní součást daného území, často s vlastním charakterem. Regionalismus je potvrzení takové oblasti a vlastního vztahu k ní. Jako faktor vytvářející identitu je regionalismus často konstruktivní a obohacující, ale v historii byl regionalismus také využíván (podobně jako šovinistický nacionalismus) různými zájmovými skupinami k podkopávání jednoty a svobodného politického jednání různých států.

S

Suverenita

Lid nebo stát, který má právo a schopnost jednat nezávisle a autonomně, se označuje jako suverénní. Tento pojem nabyl na významu po první světové válce, kdy se americký prezident

Woodrow Wilson snažil rozložit evropské a turecké impérium tím, že podporoval vznik národních států na jejich místě.

Spotřebitelská společnost, konzumerismus

Spotřebitelská společnost je poněkud hanlivý termín, který odkazuje na životní styl typický pro většinu obyvatel západního světa v dnešní době. Termín se začal používat během environmentálních a sociálních hnutí v 70. letech 20. století a má za cíl popsat jevy, jako je pořizování produktů a služeb lidmi na základě uměle vytvořených potřeb, nikoli na základě skutečných potřeb nebo autentických tužeb. Termín používá několik odlišných politických hnutí, včetně antimodernistů a environmentálních aktivistů.

Jedním z důsledků konzumní společnosti je masová výroba zboží v relativně chudých zemích „třetího světa“, obvykle bývalých koloniích, kde mohou být předpisy uplatňovány méně přísně a kde je možné intenzivní využívání přírodních zdrojů a lidské práce, které se pak dovážejí zpět do „prvního světa“. To přispívá k plýtvání často omezenými přírodními a lidskými zdroji, protože levná pracovní síla znamená nízké výrobní náklady, a tedy i nízké ceny pro spotřebitele v jiných částech světa.

V širším smyslu přispěla konzumní kultura jako způsob života k tendenci lidí identifikovat se spíše s výrobky, které kupují, než se svou etnickou nebo komunitní identitou. Vznikla identita založená na výrobcích, které si člověk může dovolit koupit, a sociální status je stále více definován (na rozdíl od

zdůrazňování nebo demonstrování) vlastnictvím konkrétních oděvů, nábytku, automobilů a dalších výrobků.

Kromě problematických důsledků, které to má na individuální úrovni, jako je zadlužování za účelem pořízení jednorázových a zbytečných výrobků, je odcizení naší doby částečně důsledkem částečné a nepřiměřené konstrukce umělých identit, které jsou typické pro spotřebitelskou kulturu.

T

Totalitarismus

V běžném použití označuje totalitarismus ideologii státu, který vykonává neomezenou kontrolu, autoritu a regulaci nad všemi aspekty soukromého a veřejného prostoru ve společnosti. Co přesně tvoří totalitní režim, závisí na tom, jaká definice se používá. Z liberálního pohledu se totalitní režim vyznačuje absencí formální demokracie, lidských práv a politické svobody v individualistickém smyslu.

Hlubší analýza by mohla také zkoumat, do jaké míry mohou mocné soukromé zájmy definovat životní svět občanů a do jaké míry je možná a skutečně realizována individuální a kolektivní svoboda od vlivu státní byrokracie, trhu a „základních hodnot“ společnosti. Z tohoto pohledu lze mnoho západních demokracií, v nichž hodnoty a normy masových médií prostupují celou společností a v nichž vědecky určený marketing životního stylu a spotřebního zboží reguluje velkou část života jednotlivců, považovat za stejně totalitní jako mnoho společností s nižší mírou formální politické svobody.

Tradice, tradicionalismus

Tradicionalismus nebo tradiční škola je proud v rámci filozofie srovnávací religionistiky, který ve své současné podobě poprvé formuloval francouzský metafyzik René Guénon (1886–1951) a dále rozvinuli mimo jiné Ital Julius Evola (1898–1974) a Švýcar Frithjof Schuon (1907–1998). Jeho cílem je hájit nadčasové principy, které se nacházejí ve všech starověkých náboženských tradicích světa a které jsou považovány za projevy jediného metafyzického zdroje, který je základem reality, a proto sdílejí společný kořen, esotericky souvisejí, ale liší se v exoterických detailech kvůli rozdílům v kultuře, etnicitě a jazyku. Učení tradiční školy je někdy také označováno, v jiných permutacích, jako perennialismus nebo jako Sophia Perennis („věčná moudrost“). Druhý termín má své kořeny v renesanci. Hinduistický termín Sanatana Dharma – věčný zákon – má podobný význam. Z tohoto pohledu je historie vnímána jako neustálý cyklus vzestupu a úpadku, ve kterém se v současné době blížíme ke dnu tohoto cyklu, k věku poznamenanému korupcí a dekadencí, po kterém bude následovat totální zničení. Nicméně i v tomto věku tradicionalisté zastávají názor, že je možné, aby se jednotlivci nebo malé skupiny povznesli nad tento úpadek.

Tradicionalismus (katolický)

Katolická církev byla v historii nejsilnější silou, která působila proti revolučním a modernistickým silám ničícím Evropu. To se drasticky změnilo po druhém vatikánském koncilu (1962–1965), kdy velká část církevní hierarchie revidovala své doktríny v souladu s revolučními myšlenkami s úmyslem modernizovat víru a pomoci jí tak zachovat si „relevanci“ v

moderním světě. Před koncilem byl tradicionalismus základní normou v rámci církve a od roku 1910 do roku 1967 byl každý katolický kněz povinen složit takzvanou „přísahu proti modernismu“.

Po koncilu se obhájci katolického tradicionalismu proslavili především svou obranou tradiční latinské mše, podporou katolických států a odporem vůči synkretistickým a ekumenickým tendencím. Katolický tradicionalismus hájí učení, že církev byla založena samotným Kristem a že Kristus je jedinou cestou ke spáse.

U

Universalismus

Universalismus je mimo jiné pohled na svět, ve kterém je lidstvo představováno jako homogenní celek, jedna velká rodina, ve které pojmy jako „lidé“ a „identita“ ztrácejí svůj význam.

Universalismus souvisí s egalitarismem a představuje formu stejného politického monoteismu, který je kořenem všech totalitních režimů. Podle universalistického myšlení není každý člověk ničím jiným než „občanem světa“. Universalistická doktrína vyžaduje, aby se všechny kultury mísily a tím zmizely, protože mezi nimi neexistují žádné relevantní rozdíly.

Universalismus je klamná zbraň, užitečná pro všechny myslitelné formy imperialismu, včetně politického islamismu a amerikanismu, protože aplikuje jediný model – svůj vlastní – na celý svět a tvrdí, že jeho cílem je sjednocení všech národů.

Tvrdí, že to přinese mír a prosperitu všem. V praxi však může přinést pouze podřízení všech národů jedinému centru moci a zájmů. Jelikož lidstvo je, vždy bylo a vždy zůstane pluralitou jedinečných etnických skupin s biologickými a kulturními zvláštnostmi, je tato forma universalismu vždy druhem strategie k dosažení totalitní nadvlády toho či onoho druhu.

Únik bílých

„Únik bílých“ (White flight) je termín používaný k popisu trendu, kdy bílí lidé opouštějí čtvrti, ve kterých roste podíl nebílých obyvatel. Ve Spojených státech byl únik bílých pozorován v městech jako Detroit a Atlanta, ve Švédsku pak v oblastech jako Rinkeby, Rosengard a Hammarkullen, ale tento jev je běžný v celém západním světě.

Únik bílých je někdy skupinami kritickými vůči imigraci vnímán jako jakési trvalé organické referendum, v němž činy odhalují skutečná přání obyvatelstva přesněji než hlasy, které odevzdávají, nebo dokonce názory, které verbálně vyjadřují.

V

Vůle k moci

Vůle k moci (německy: Wille zur Macht) je filozofický pojem, který vytvořil Friedrich Nietzsche ve své knize Tak pravil Zarathustra.[9] Podle Nietzscheho je touha po moci hnací silou všech lidských snah: pokrok, ambice, seberealizace, osobní

[9] Thus Spoke Zarathustra: A Book for All and None (Cambridge: Cambridge University Press, 2006).

zralost, touha dosáhnout nejvyššího možného postavení v životě – to vše jsou produkty vůle k moci.

Častým omylem ohledně Nietzscheho filozofie je, že vůle k moci musí být založena na egoismu. Ve skutečnosti je zcela možné, aby skupina jednotlivců usilovala o společné cíle prostřednictvím vůle k moci. V nepublikovaném rukopise Vůle k moci Nietzsche píše:

> Můj názor je, že každé konkrétní těleso usiluje o to, aby se stalo pánem celého prostoru, rozšířilo svou sílu (svou vůli k moci) a odrazilo vše, co brání jeho expanzi. Neustále však naráží na podobné snahy jiných těles a nakonec dochází k dohodě („spojení“) s těmi, která jsou mu dostatečně blízká: společně pak usilují o moc. A tento proces pokračuje dál —[10]

X

Xenofilie

Xenofil je člověk, který má nebo předstírá, že má abnormální zálibu v jiných lidech a ve všem, co je cizí nebo neznámé. Xenofilie nemusí být motivována sentimentalitou nebo emocemi, ale může být také projevem politického nebo společenského předstírání.

[10] The Will to Power, přeložili Walter Kaufmann & R. J. Hollingdale (New York: Vintage Books, 1968), s. 340.

Nechť dobrodružství začne!

Západní civilizace může být ještě zachráněna a je morální povinností každého Evropana usilovat o splnění tohoto úkolu. Politický aktivismus je smysluplný a nezbytný.

Existují ideologie, politici a strany, které zvyšují pravděpodobnost přežití západní civilizace – mezi nimiž jsou především politici a strany kritické vůči imigraci, jako například AfD (Alternative für Deutschland), FPO (Freiheitliche Partei Österreichs), Švédští demokraté nebo dokonce UKIP – a pak jsou ti, kteří tuto pravděpodobnost snižují. Nikdy však nebudou existovat dokonalí kandidáti – musíme pracovat s tím, co máme. To znamená podporovat první skupinu, s nezbytnými výhradami, a oponovat druhé skupině. Je to otázka pragmatismu, který je základním prvkem každého politického úspěchu.

Bohužel se mnoho lidí z pravice rozhodlo stáhnout se ze společnosti a politiky kvůli mylným, defétistickým představám, jako je například „nedá se nic dělat“. Tito lidé často tvrdí, že „jezdí na tygru“ (termín vytvořený Evolou, který obhajuje vyčkávání na zánik moderního světa, dokud se cyklus historie nevrátí ke svému počátku a nenastane nový svět), protože považují odpor proti úpadku civilizace za zbytečný. Tento postoj je často kombinován s blábolením, obvykle online, které obviňuje prakticky všechny proevropské politiky z toho, že jsou „příliš měkcí“, „příliš liberální“ nebo z jakékoli jiné skutečné či domnělé charakterové vady, která je podle daného kritika činí nehodnými jakékoli podpory.

Tento postoj není vždy nepochopitelný a kritika populistických politiků s pochybnými ideologickými postoji může obsahovat zrnko pravdy. I tak je však tento postoj vždy problematický a stává se přímo odpudivým, když se cynismus a pesimismus samy o sobě stávají politickými projekty. Příliš mnoho lidí vynakládá svou energii na zaplňování internetu extrémními, agresivními komentáři, které útočí na hnutí a lidi, kteří chtějí dosáhnout pozitivních věcí, a navíc mají energii to zkusit.

V tomto chování je něco hluboce ošklivého a vnitřně rozporného. Říkat, že je vše ztraceno a nic se nedá dělat, a zároveň nacházet nějaký smysl v tom, že trávíte hodiny za klávesnicí a píšete rozhořčené výlevy namířené proti organizacím a jednotlivcům, kteří se skutečně snaží dosáhnout něčeho pozitivního pro Západ, nedává vůbec žádný smysl. To nejmenší, co můžeme očekávat, je konzistentnost: pokud je hra prohraná, rozhodně není prohraná o nic víc proto, že se Praví Finové připojili k vládní koalici ve Finsku, že se Národní fronta stala nejvýznamnější stranou ve Francii nebo že Švédští demokraté dosáhli 25% podpory ve švédských průzkumech veřejného mínění.

Navíc: hra ještě není prohraná. I když „jízda na tygru“ v Evolově smyslu mohla být v druhé polovině minulého století rozumnou a možná i nezbytnou strategií, dnes tomu tak již není. Evropa krvácí, ale tygr – liberální modernita – také umírá. Je čas seskočit z jeho hřbetu a ukončit jeho utrpení, dokud ještě existuje evropská civilizace, za kterou stojí za to bojovat.

Zvedněte hlavy a nezoufejte. Boj o Evropu zdaleka neskončil. Teprve začal. Namísto toho, abyste byli deprimovaní směrem, kterým se společnost ubírá, vnímejte to jako příležitost k dobrodružství a jako čas, kdy vaše činy mohou skutečně ovlivnit samotnou historii.

Být součástí problému nebo součástí vykoupení západního světa není nic jiného než změna postoje.

Narovnejte záda, vymeťte všechny své výmluvy spolu s posledními zbytky moci levice a nechte dobrodružství začít!

Dodatek – Vnitřní válka

K pochopení toho, že dívky a chlapci se od sebe liší, nebo že existují různé národy a kultury, nepotřebujete doktorát. Naopak, k vytvoření vysvětlujícího systému, který by dokázal opak, potřebujete jeden – nebo několik. V důsledku dominance levice v akademickém světě se to podařilo. A následné nacpání milionů Evropanů do státních vzdělávacích institucí založených na tomto pohledu mělo svůj účinek.

Levice nedosáhla pouze vytvoření společnosti poznamenané zbabělostí a slabostí. Dosáhla něčeho mnohem závažnějšího: duchovní amputace člověka jako takového, úplného oddělení myšlení od jednání. Levice vedla systematickou válku proti naší civilizaci a kultuře, ale ještě brutálnější válku proti samotnému lidstvu.

Z tohoto důvodu musíte číst a obohacovat se, abyste se naučili, co stojí za to bránit. To je předpoklad pro to, abyste se mohli intelektuálně orientovat a vyzbrojit. Kdo nezná naše principy, dříve či později je zradí.

Přirozený řád je hluboce zakořeněn v člověku a žádný genderový pedagog ho nemůže změnit. Skutečná pravice tento řád ztělesňuje a vytváří skrze něj jednotu myšlení a jednání. Dosáhnout toho je největší výzvou, ale také největším aktem odporu.

Musíte se fyzicky i psychicky připravit na bouřlivé časy, které nás čekají. Veškerá příprava je samozřejmě ztrátou času, pokud nejste připraveni podřídit se principu – náš boj není

příjemným koníčkem, během kterého můžete obdivovat svůj vlastní intelektualismus.

Začněte tím, že vyhodíte televizi, posaďte se a zamyslete se nad tím, kde stojíte. Myslíte si, že rodina je základem našeho přežití? Pak je na čase začít toto přesvědčení naplňovat. Je třeba se vzít, mít děti, potvrdit pohlavní role a být věrný svému partnerovi. Najít partnera svých snů nemusí být v této dekadentní době snadné, ale musíte si stát za svým cílem. Musíte se distancovat od životního stylu, ve kterém rodina nehraje žádnou roli. To znamená odmítnout nejen potraty, jednorázové styky a pornografii, ale také sériovou monogamii. Manželská věrnost je na celý život.

Příliš přísné, staromódní a nudné? Nemáte na to chuť? Pak jste poloviční muž, který nedokáže sjednotit myšlení a jednání do jednoho celku. Nezapomeňte na přísloví, že je absurdní, aby muž vládl ostatním, když nedokáže vládnout sám sobě – to platí i pro vás. Vy sami svým životem a jednáním rozhodujete o tom, zda principy pravice zvítězí.

> „Vždyť žijete-li podle svého těla, spějete k smrti; jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy, budete žít.“ (Římanům 8:13)
>
> Válka začíná ve tvém nitru!
>
> Björn Herstad, obchodník a podnikatel